

glas NOTRANJSKE

GLASILO SZDL OBČINE CERKNICA

Socialistično zvezo moramo hitreje razvijati v orodje občanov

V OBLIKO NJIHOVEGA POLITIČNEGA ORGANIZIRANJA IN DOGOVARJANJA (IZ RESOLUCIJE VI. KONGRESA SZDL SLOVENIJE)

Na razširjeni seji Izvršnega odbora Občinskega odbora SZDL dne 2. novembra 1966 se je nadaljevala že na volilni komisiji začeta razprava o volilnih konferencah SZDL in o spomladanskih volitvah skupščine.

Nadaljna naloga volilne komisije pri Občinskem odboru SZDL je izoblikovati merila za odbornike občinske skupščine, ki morajo izvirati iz nalog skupščine v prihodnjem obdobju. Predvsem se bomo morali truditi, da bodo načela o kadrovanju iz leta 1964, ki jih je sprejela Socialistična zveza, doživela pri naslednjih volitvah svojo potrditev. Pri dosedanjih razpravah o skupščinskih volitvah se je zlasti veliko govorilo o vlogi zbora delovnih skupnosti v občinski skupščini. S tem, da postaja skupščina vse bolj samoupravi organ, je nujno krepiti vlogo tega zbora, saj praktično predstavlja delavski svet občine,

ki mora zastopati splošne družbene interese in potrebe.

Menim, da se bo vloga tega zbora okrepila z večjo povezanostjo odbornika z organi samoupravljanja v podjetju in tudi takrat, ko bodo organi samoupravljanja bolj poznali splošne družbene potrebe. Večje razumevanje za potrebe občanov pa bodo delavski sveti imeli lahko le ob posredovanih materialih, ki bodo utemeljili nujnost določene akcije.

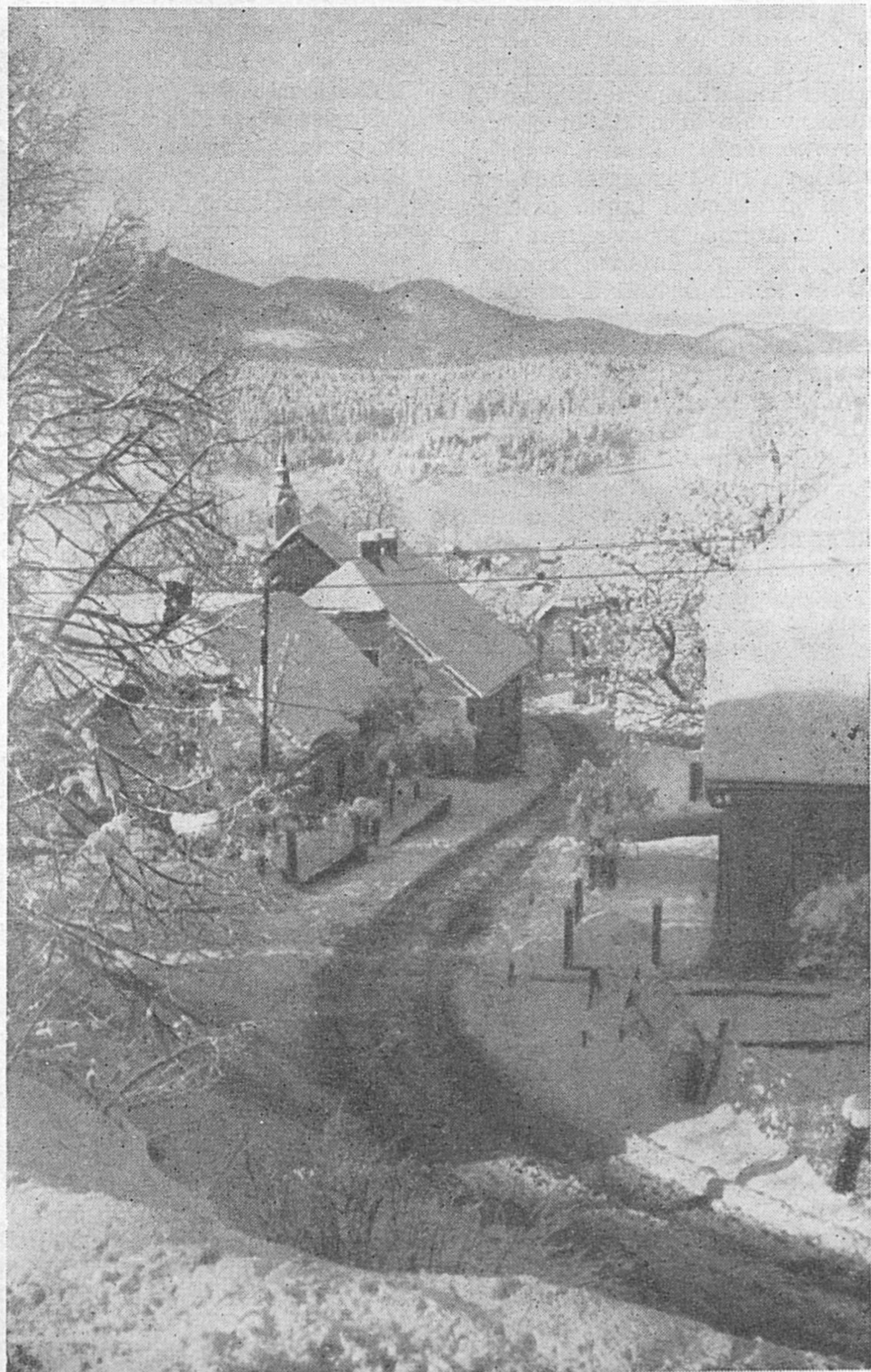
Čedalje bolj se bo treba izogibati improvizacij; strokovno izdelana utemeljitev, obrazložitev, prošnja ali podobno, bo dala oceno upravi občinske skupščine in njenim službam. Gotovo je, da postaja uprava občinske skupščine čedalje bolj stvar občine in manj stvar republike, zato bo naloga odbornikov tudi ta, da bodo določili njen sestav, obseg in odnos do skupščine in svetov pri skupščini. Če hočemo doseči skla-

den razvoj in pokrivanje potreb v okviru razpoložljivih sredstev, potem je nujno, da upoštevamo pri evidentiranju kandidatov za zbor delovnih skupnosti in splošni zbor tudi te misli iz diskusije, ki se je o tem razvila na plenarni seji Občinskega sindikalnega sveta. Na tej seji je bilo ugotovljeno, da je informiranost občanov o delu predstavniških teles še vedno premajhna in da akcije niso koordinirane. Člani so se zavzeli za to, da morajo sindikalne podružnice spremljati evidentiranje kandidatov za zbor delovnih skupnosti.

Če upoštevamo ugotovitve o premajhni informiranosti kot dejstvo, ki ni v prid našemu razvoju, potem moramo poskrbeti, da se bo izboljšala, da bo občane zadovoljila. Na razširjeni seji Izvršnega odbora so bili kritizirani posamezni odborniki, ker niso v 4-letni mandatni dobi še obiskali svojih volivcev. Prav gotovo je to neodgovornost odbornika, ki bi se moral bolj zavedati svoje dolžnosti in tudi dejstva, da ga volivci lahko odpokličejo. Odpoklic je prav gotovo institucija, ki ni brez osnove zapisana v ustavi in katere se tudi lahko poslužimo v določenih primerih. Neposreden razgovor pa kljub veliki prizadevnosti odbornika ne more zajeti vse volivce.

- Vsebinsko važnejših odločitev skupščine bi morali obvezno objavljati tudi v tem časopisu,
- ker bi tako prodrla dosti dlje kot po drugačnih oblikah informiranja. Obveščanje po tej poti naj bi postala stalna praksa in dolžnost uprave občinske skupščine.
- Menim tudi, da bi tako napravili kvaliteten premik v odnosih občan — skupščina, ker bi informacije prihajale do ljudi nepopačene. To so bili nekateri izmed mnogih konkretnih problemov, ki jih bo treba v predvolilnem obdobju ponovno preresetati, prispevati k njihovu razreševanju in s tem k nadaljnjemu razvoju samoupravljanja in odločanja. Stremeti moramo, da bodo besede iz naslova čimprej konkretizirane, kar pa bo mogoče le ob prizadevanju nas vseh.

Franc Hvala

Rakek, novembra: sneg je letos že zelo zgodaj pobelil naše kraje

Z II. zasedanja AVNOJ

Mladi in stari ob prazniku Dneva republike

Praznično razpoloženje je zajelo kraje Notranjske že pred velikim praznikom naše domovine. Povsod so se zvrstile slavnostne proslave. Mladi so počastili zgodovinski dan s pestrimi programi v okviru šolskih proslav. Posebni del programov so zavzemali sprejemi cicibanov v pionirsko organizacijo. Več sto mladih je dalo svojo zaobljubo domovini. Pionirji in pionirke so svojim podmladkarjem zavezali rutice in nadeli čepice. Mladim so se zaiskrile oči, zavladal je ponos in nepopisna radost.

Starejši občani slavijo dan republike z zanosom svojih delovnih uspehov v gospodarskih organizacijah. Slavnostne akademije po notranjskih vaseh so bile odraz prazničnega razpoloženja.

Praznovanju se pridružuje tudi Glas Notranjske, ki ob tem veličastnem dnevu želi vsem občanom novih podvigov na gospodarskem, političnem in kulturnem polju.

Naši bralci o Glasu Notranjske

Po osmih številkah se je uredništvo Glasu Notranjske odločilo, da bo anketiralo nekatere občane in jih povprašalo, kaj menijo o svojem časopisu in česa v njem pogrešajo. Uredništvo je namreč pričakovalo, da bo v teh neposrednih razgovorih z bralci dobilo več koristnih napotkov za prihodnje delo, kajti prizadeva si, da bi resnično (in če je le mogoče) ustreglo naročnikom in bralcem, zadovoljilo čimveč njihovih želja, objavljalo v Glasu Notranjske predvsem tisto, kar zanima naše občane. Skratka: tudi po tej poti

je uredništvo poizkušalo poizvedeti za mnenja, na podlagi katerih bi izoblikovalo vsebino našega lista, da bi bili z njo res zadovoljni vsi, kajti zavedamo se, da smo zdaj šele na začetku poti, pri čemer pa je seveda nujno in potrebno tako sodelovanje kakor tudi medsebojna pomoč med bralci in uredništvom. Saj imamo končno vsi enake cilje in želje, mar ni tako?

Po vsem tem, kar smo lahko razbrali iz odgovorov naših občanov in bralcev Glasu Notranjske lahko obljubimo samo to, da se bomo trudili, da bi izpolnili čimveč Vaših želja. Seveda pa moramo takoj pripomniti, da bomo to lahko, oziroma vsaj lažje dosegli le tedaj, če boste pridneje in bolj pogosto dopisovali v svoj list, če boste uredništvo vsaj informirali o zadevah, ki bi po Vašem mnenju morale dobiti prostor in najti svoje mesto tudi v Glasu Notranjske.

Da ne bi bili predolgi, naj zdaj zabeležimo vsaj nekaj odgovorov, kajti zavoljo pomanjkanja prostora vseh ne moremo zapisati. Naš sodelavec Milan Govekar je izbral ta-le mnenja:

(Nadaljevanje na 5. strani)

Cicibanom ob Dnevu republike

Mnogi vaši predhodniki so začeli prve korake brez očetovega veselja, brez njegove trdne in varne roke. Mnogi so rasli tudi brez najdražjega na svetu — brez matere. Okupatorjevi kremplji niso prizanašali ne očetom, ne materam, ne otrokom. Trgali so družine, vse, ki so hrepeneli po domovini.

Težko je bilo takrat, ko so nihali med življenjem in smrtjo. Sicer ste majhni, toda to boste razumeli. Novo življenje se je pora-

jalo po gozdovih z vsakim strelom iz partizanske puške, z vsako mlačevano žrtvijo. Kakor je nam takrat pretila smrt, se svoboda smehlja danes vaši mladosti. Odprla vam je vrata v svetle dni bodočnosti. Naučite se od vaših očetov ljubiti svojo domovino in spoštovati njeno slavno zgodovino. Obljuba, ki jo boste dali ob tem prazniku domovini in maršalu Titu, naj vas spremlja skozi življenje.

Bralci nas sprašujejo

Leopold Šivec, Hotel AGUOS COLIENTES, URENA ESTODO TACHIRA VENEZUELA nam je poslal naslednje pismo:

Pred nekaj leti je bila v prodaji stara šola v Sv. Vidu, sedaj Žilce, za 300.000. Jaz sem zainteresiran kupiti to zemljo zato prosim, da mi sporočite koliko kvadratnih metrov ima in zadnjo ceno. Želel bi tu graditi, ker ne bi bilo potrebno posebno dovoljenje, ker stavba že stoji. Zanimam se za stavbne parcele v Cerknici ali v Kamni gorici, povejte mi ceno zemljišča in obseg parcele. Ostanem vam hvaležen za vsa prijaznost, lep pozdrav Leopold Šivec

Na vprašanje, ki ga postavlja gospod Leopold Šivec smo se obrnili za informacije na skupščino občine Cerknica. Povedali so nam, da je šola v Žilcah že prodana, vendar pa so možnosti nakupa starejših kmečkih hiš v skoraj vseh krajih občine po razmeroma ugodnih cenah. Lahko pa dobite stavbno parcelo v Cerknici z okrog 500 m² in zgradite novo hišo. Cena zemljišča je 250 do

650 starih din za kvadratni meter. Za katero koli obliko se odločite, se obrnite na naše uredništvo, kjer bomo potem oglasa v časopisu zbrali ponudnike in ustregli Vašim željam!

MARIJA HABUNEK iz Varaždina 27. Srpnja št. 6, nam piše:

Naročena sem na Glas Notranjske, ki mi je zelo všeč. V nobeni številki pa ne najdem, kje bi lahko dobila prospekte za gradnjo montažnih malih hiš. Obračam se na Vas in Vas vljudno prosim za prospekte ali informacije, kje bi jih lahko dobila. Vnaprej najlepša hvala in Vas tovariško pozdravljam Marija Habunek

Tovarišica Marija, prospekte za stanovanjske montažne hišice Vam ne moremo posredovati. Svetujemo Vam, da se obrnete na proizvajalce tovrstnih hiš, ki Vam bodo gotovo radi ustregli. Večji proizvajalci takih hiš so pri nas: »Jelovica« Škofja Loka, »Edilit« Ljubljana in »Marles« Maribor.

Urednik

Pismo uredništvu

DRAGI UREDNIK!

V Glasu Notranjske ste priobčili tudi zapis in posnetek o tem, da se mladina zanima za kmetijstvo. To pa ni res. Mladina sploh noče slišati za kmeta in kmetijstvo. Nekateri pravijo: »Nak, kmet pa že ne bom, to je sramotno, ves dan delaš, pa nič ne zaslužiš.« Pa še pridene: »Kmetijstvo ni moderno za naš čas, sedaj je moderna industrija. Noben ne mara biti kmet. Kmeta preklinjajo in se iz njega norčujejo in ga smejiyo.«

Fotografirali ste Emo Hiti iz Grahovega. Preprosto ne verjamem, da se sploh dekleta učijo voziti motorne kosilnice, pa čeprav vi to pišete samo za reklamo. Verjetno ste jo pregovorili, da se je vsedla na kosilnico in fotografirali.

Ko gremo mi kmetje po cesti s kmetijskim orodjem na njivo, npr. peljemo gnoj na njih ali kositi s kosilnico, se ljudje za nami krohotajo, posmehujejo in kažejo s prsti na nas. Košnja z motorno kosilnico je zelo hitra in bolj uspešna. Zavoljo tega bi bilo lepo, če bi kosilnice imeli vsi kmetje, žal pa jih imamo samo nekateri. Dvomim, da kosilnica sploh zanima mlada dekleta, ker vem, da še mlade fante ne. Nihče od mladih noče delati na kmetiji, samo mi stari še »garamo«. Nekateri gredo študirat na gimnazijo in univerze, nekateri se gredo učiti in delati v Brest, doma pa nihče ne ostane.

Zdaj pa bi rad spregovoril o tako imenovanih polovičarjih, to je tistih ljudeh, ki delajo dopoldne na Brestu, popoldne pa delajo na polju. Menim, da je to zame čista izguba. Preprosto ne verjamem, da je tak delavec, ki je popoldne kmet, lahko dopoldne dober delavec v tovarni. To ni prav. Kmečka mladina bi se morala oprijeti predvsem kmetijstva, ne pa tovarne. Pa še kmečki sinovi hodijo v službe po tovarnah. Skoraj nobenega pa ni, da bi bil pravi kmet, ali pa sam delavec v tovarni. To vam povem, dokler bodo mladi kmečki sinovi delali po tovarnah, prav gotovo kmetijstvo ne bo napredovalo.

Povsod govorijo, da je kmet neumen in še pravijo: »Kaj pa je to en zaguljen kmet?« Toda pozabljajo, da kmet prideluje na polju vse tisto, kar potrebujemo za življenje. Tudi tega ne vedo, če ne bi nihče kmetoval, ne bi imeli ne krompirja, fižola, koruze, zelja itd. Nazadnje pa imajo kmeta še za neumnega, zabitega in kot sem prej omenil, »zaguljenega«. Sliši se, da vse to ni moderno za mlade ljudi. Boste videli, še bo prišel čas, ko bo kmet še kako potreben. Prosim, če mi na to odgovorite v eni izmed prihodnjih števil Glasu Notranjske.

Lepo pozdravljam urednika in ves uredniški odbor. Če hočete, lahko ta članek objavite v vašem listu.

Frane Žnidaršič
Cerknica, Cesta 4. maja 43

Pripomba uredništva:

Kot vidite, smo vaše pismo objavili, povedati pa moramo, da smo ga bili prav veseli. Že od vsega začetka si prizadevamo, da bi razširili krog dopisnikov, da bi v glasilo SZDL Cerknice pisali tudi kmetje o svojih problemih. Saj vsi vemo, da v naši občini živi, dela in ustvarja veliko kmečkega prebivalstva, ki pa so tudi vsi člani SZDL.

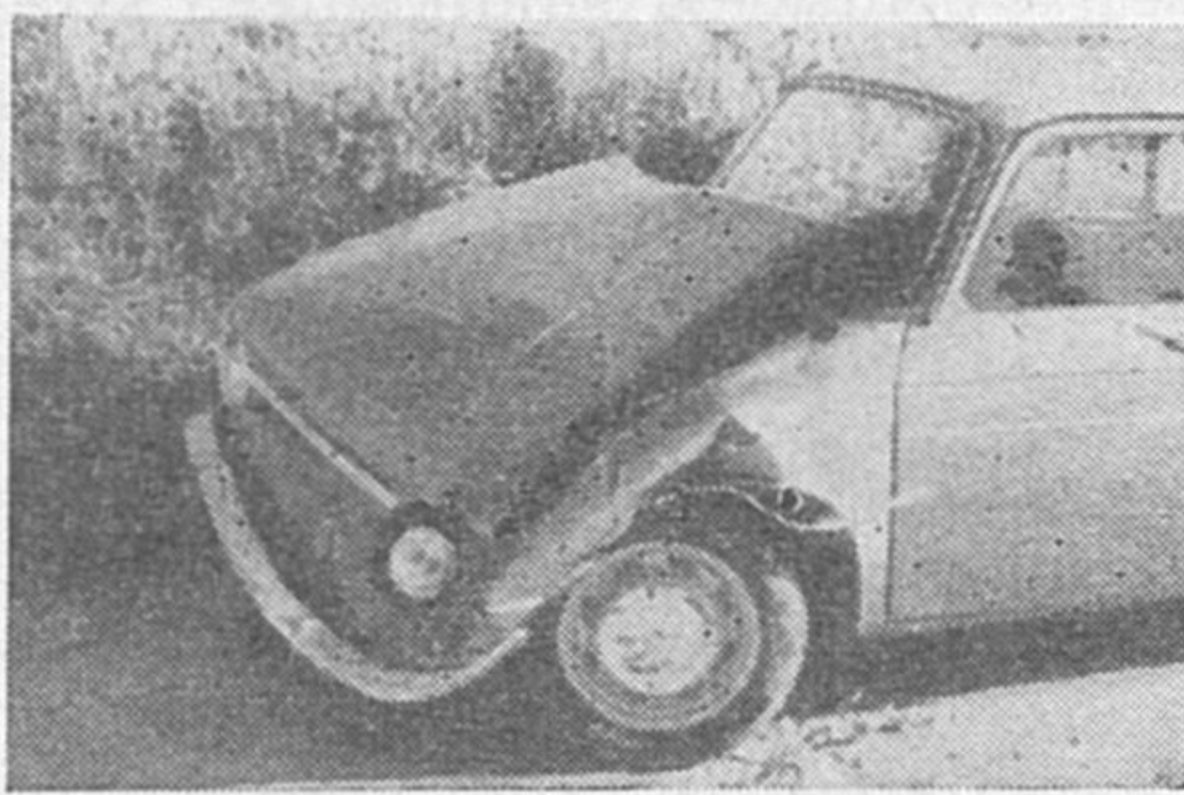
Povedati vam moramo, da Emo Hiti nikakor nismo pregovarjali, naj se vsede na kosilnico, da bi z njeno sliko delali reklamo, za kosilnice, oz. kmetijske stroje. To prepustimo tovarnam teh strojev. Pač pa smo bili priča, ko se je dekletke pripeljala s tem strojem s polja na svoje dvorišče. Hkrati smo pa ob tej priložnosti hoteli opozoriti na star problem, to je na pomanjkanje kmetijske mehanizacije, ki je nedvomno, kot vi pravite, danes nujno potrebna tudi našemu kmetijstvu. Res pa je, da je morda Ema Hiti iz Grahovega danes še izjemna. Vsi vemo, da smo po vojni in še veliko let po njej gradili tovarne, kombinatne, ki pa niso bili opremljeni s sodobnimi delovnimi stroji in smo zato v teh tovarnah potrebovali veliko delovnih rok. To je povzročilo, in včasih smo tudi še umetno pospeševali, preseljevanje kmečkega prebivalstva v mesta in industrijske kraje.

Na tem mestu ne bi podrobno razlagali, cilje naše gospodarske reforme, toda kot sami veste, gre za to, da omejimo, med drugim gradnjo novih tovarn na najmanjšo in na razumno mero, da tovarne opremimo s sodobnimi stroji in v njih zvišamo storilnost, da se bodo njihovi proizvodi lahko kosali tako glede cene kot kakovosti z izdelki tujih tovarn, tako na domačem kot na tujem trgu. Verjetno ste opazili, da se je s tem nehal priliv kmečkega prebivalstva v mesta in vasi. To je ena plat. Po drugi plati pa želimo okrepiti tudi kmetijstvo, da bo dajalo več in da bodo kmečki proizvajalci proizvajali z manj truda. S tem v zvezi občinske skupščine, pa tudi cerkniška, sprejemajo razne odloke glede davčnih olajšav, razviti kmetijski kombinati in kmetijske zadruge organizirajo sodobno proizvodnjo v kooperaciji, ne nazadnje pa z ekonomskimi cenami kmetijskih pridelkov, ki so se v zadnjem času mnogo bolj podražili kot industrijski, dajemo spodbudo kmetijskim proizvajalcem in jim med drugim omogočamo tudi nabavo kmetijskih strojev.

Nekaj misli o vožnji po cestah naše občine

Iz pisarne sodnika za prekrške:

Sleheri dan lahko beremo v dnevnem časopisu o prometnih nesrečah, ki so se pripetile na cestah naše republike in drugod. Beremo o različnih vzrokih, ki terjajo vsak dan več smrtnih žrtev, hudih telesnih poškodb in veliko materialne škode.

Take posledice na naših cestah niso redke (Renault-major po karambolu prejšnji mesec pri Gornjem jezeru)

Kakšno je stanje na področju spoštovanja prometnih predpisov in kako občani spoštujejo pravila vožnje na območju naše občine, bomo skušali delno prikazati v tem sestavku. Na območju občine Cerknica je 234 km javnih cest, od tega je cest II. reda 44 km, III. 51 km in IV. 139 km. Pri teh številkah niso vštete gozdne in vaške ceste, na katerih je prav tako promet z motornimi vozili. Ta promet je iz dneva v dan bolj gost in zato tudi bolj nevaren. Samo pri upravnih organih za notranje zadeve Sob Cerknica je registriranih 1521 motornih vozil, od tega 394 osebnih avtomobilov, 41 tovornih, 2 avtobusa, 21 traktorjev, 25 priklopnih vozil ter dva specialna — rešilna avtomobila. Poleg omenjenih je registriranih tudi okrog 236 motorjev. Po ocenitvah je na območju občine tudi približno 800 mopedov. Da bi se odvijal promet nemoteno in varno, morajo tudi občine ter njihovi organi (milica, tožilstvo, sodnik za prekrške itd.) skrbeti, da vozniki upoštevajo in spoštujejo določila, ki so zakonjena (temeljni zakon o varnosti prometa na javnih cestah in v drugih zakonskih predpisih).

Kot na drugih področjih javnega življenja, tudi tu ni morala naših motoriziranih občanov na taki višini, da bi vedno in povsod, kadar so na javni cesti, spoštovali pravila vožnje in tako odvrnili nevarnost, ki vedno grozi. In ne samo to, včasih imamo opravka s popolnoma brezvestnimi vozniki, ki kršijo moralne norme. V mislih imam razne pobege po storjenih nesrečah, namesto, da bi le-ti nudili pomoč ponesrečencem. Taki primeri v naši občini niso sicer pogosti, vendar se od časa do časa tudi pripetijo.

Za varnost prometa na javnih cestah najbolj skrbijo delavci obeh postaj milice Loška dolina in Cerknica. Ti so v letošnjem letu prav v prometu na javnih cestah večkrat uspešno intervenirali. Zaradi različnih kršitev Temeljne zakona o varnosti

Stolpec naših rojakov iz tujine

JOŽE in FRANCKA OKORN, 1096. E. 68. Street, Cleveland, Ohio, 44103, USA, sta nam napisala naslednje pismo:

Cenjeni urednik: Ko sem obiskal mojega prijatelja, ki je doma tam nekje od Cerknice, sem opazil Vaš novo izdani list »Glas Notranjske«. Dal mi ga je v posodo, da sem ga prečital, Vam čestitam na Vašem povzdigu za slovenski narod s pisano besedo. Prečital sem vso vsebino in mi zelo ugajajo spisi, ki so priobčeni s podpisom Matevž Huce, tudi jaz se pridružujem vsem onim, ki mu čestitajo k njegovemu delu s pisano besedo za naš slovenski narod.

Hej tovariši — izpod peresa Janeza Obreza se mi tudi dopade.

»Mladina je vredna našega zaupanja« — kar imenitno jo je pogodil Stanko Janež, kar tako naprej!

Tudi »Za smeh in kratek čas« je lepo pripravljeno, izmed vseh, ki ste jih priobčili, se mi najbolj dopade »Tudi on ne bi vedel«.

Ni pa to še rečeno, da niso pohvale vredni tudi drugi, ki so napisali nekaj za začetek. Vsak začetek je hudi, korajža velja!

Naročam se še naprej na glasilo in obljubljam, da bom pridobil še druge naše rojake za naročilo. Sicer sem doma iz lepe Sordražice, bil sem pa tudi pri vas, ko sva se nahajala na obisku v priljubljeni rojstni domovini. Moja žena je doma iz Bloške planote in sicer iz vasi Hudi vrh pri Novi vasi. Ko to pišem, se mi porodi misel in spoznanje kako mrzla je tujina, domovina pa je ljubezniva in topla.

Pošiljava Vam narodne pozdrave, uredniku, kakor tudi celotnemu Občinskemu odboru SZDL Cerknica

Vaša Jože in Francka Okorn

ANGELA GODEC, 150 E. South St. Opt. 1. Painesville, Ohio 44077, nam piše prijazno pismo:

Cenjeni:

Sprejela sem dva izvoda Glasa Notranjske. Kje ste dobili moj naslov, mi je uganka? List se mi zelo dopade, še posebej, ker piše o mojih krajih. Moj rodni kraj je Otave nad Cerknico. Mogoče boste kake novice tudi iz Otav porabali

S spoštovanjem pozdravljam
ANGELA GODEC

JOSEPHINE DEBEVEC, Route 1, New Philadelphia, Ohio 44663, USA.

Cenjeni:

Pred par dnevi sem prejela list Glas Notranjske, katerega sem bila zelo vesela, ker je iz moje rojstne vasi. Čeravno je že 53 let odkar sem šla v tujino, sem v duhu še vedno tam. Prosim vas, da mi redno pošiljate list, ker ga težko pričakujem. Lep pozdrav

JOSEPHINA DEBEVEC

FRANK ULE, 10. Laurence St., Ely, Minnesota (Zip 55731) nam piše:

Cenjeni!

Najlepše se Vam zahvaljujem za poslana dva izvoda Glasa Notranjske. Zelo se mi dopade, zato Vam pošiljam 3 dolarje. Pošiljajte mi še dva časopisa in sicer za mene, ki sem doma iz Žirovnice, po domače Piškurjev. V Ameriki sem 45 let in sem star 69 let in za Lovrenca Luka, ki je tudi iz Žirovnice, po domače Dolnji Brinarjev.

Prav lep pozdrav in mnogo uspeha
FRANK ULE

ANGELA ANZELJC iz Burgers-hospital Küche, Stuttgart. B. R. Deutschland nam piše pismo, v katerem se zahvaljuje za domači časopis Glas Notranjske, ker ji je zelo všeč. Prilaga 10 DM za naročnino in vse prijateljsko pozdravlja.

DARINKA MEHLE, 1111 South Santa Fe, Pueblo, Colo., USA, nam piše:

Uredništvu Glasa Notranjske!

Prav prijetno sem bila presenečena, ko sem v avgustu mesecu prejela mesečnik Glas Notranjske in se vam lepo zahvaljujem. Saj me je tako seznanil z vsemi novicami, od koder sem sama doma. Popeljal me je z mojimi mislimi vsaj za en teden v domače kraje. Ker mi čas ni dopuščal, da bi se Vam prej oglasila, Vam sedaj pošiljam enoletno naročnino za sebe, sestro in novo naročnico, ki je tudi Notranjka, tako da odslej pošiljajte časopis meni, Nataliji Dvogan in Metodi Lavrič-Mencin. Drugo leto pa upam, da si bom imela priliko na lastne oči ogle dati vse te lepe kraje in hitri napredek v njih ter objeti vse sorodnike, znance in prijatelje v stari (mladi) domovini. S spoštovanjem pozdravljam!

J. Logar

Takšnih zrcal ne potrebujemo!

Zaradi nesklepčnosti so morali za teden dni preložiti plenarno sejo občinskega sindikalnega sveta, ki naj bi razpravljala o gospodarskih gibanjih v prvih devetih mesecih letošnjega leta, o izkoriščanju zmogljivosti v podjetjih cerkniške komune ter še o nekaterih drugih vprašanjih. Izmed 28 članov plenuma ObSS Cerknica se je namreč seje, sklicane za 16. november, udeležilo le 13 članov, medtem ko je pet članov vnaprej opravilo svoj izostanek. To je bil v zadnjih nekaj mesecih že drugi primer, da plenum ObSS Cerknica zaradi nesklepčnosti ni mogel zasedati. Prav zato je še toliko bolj opravičeno vprašanje, kakšna je družbena odgovornost izvoljenih članov najvišjega sindikalnega vodstva v občini, ko nekateri med njimi tako neresno jemljejo svojo dolžnost in ko hkrati na ta način zlorablajo zaupanje tistih članov sindikata, ki so jih bili izvolili, da ne govorimo o tem, da s svojimi postopki docela ignorirajo ustaljene etične norme, obenem pa povzročajo tudi nepotrebne stroške in zamujanje časa.

Na sliki: samo ti-le člani plenuma ObSS so se udeležili napovedane seje. Je med njimi tisti, ki ste ga kandidirali in izvolili? Če ga ni, oziroma če se ni opravičil (to vam lahko poveda na ObSS Cerknica), dobro premislite, koga boste predlagali v novo sindikalno vodstvo!

—mG

Iz razprav komunistov na področju občine:

Današnji način organiziranja ne ustreza nalogam

V ČEM IN ZAKAJ ZAOSTAJA ZVEZA KOMUNISTOV, KAKO NAJ SE ZNEBI LJUDI, KI NE SODIJO VANJO, KATERI ELEMENTI SE ZADRŽUJEJO ZNAČILNOSTI STARIH PARTIJSKIH OBLIK DELA?

To je del vprašanj, o katerih so razpravljali komunisti na bazenskih sestankih sekretariatov in na seji občinskega komiteja ZKS. Govorili so o težah za javno razpravo med komunisti, o organiziranosti in odnosih v ZK. Ugotavljali so različne poglede na posamezne pojave in značilnosti in povsem logično sklenili, da je treba za vsa tista vprašanja, glede katerih obstajajo različna mnenja, vnesti v razpravo vse možnosti, kolikor jih pač je. Pogojevali so se kako organizirati skupinsko delo, delo aktivov in kakšne oblike dela naj sodijo v osnovno organizacijo. Predvsem pa kako zagotoviti najboljši način delovanja članov v času deprofesionalizacije.

Na Bloški planoti so komunisti menili, da bi se organizirali v eno osnovno organizacijo v okviru krajevne skupnosti. Sestajali pa se ne bi zgolj v osnovni organizaciji, ampak predvsem tiste grupe komunistov, ki so vezane na posamezno delovno področje.

V Lesno industrijskem kombinatu BREST Cerknica s pripravili vrsto oblik za boljše delovanje komunistov, o katerih bodo razpravljali v organizacijah. Predvsem težijo za tem, da najdejo čim boljše delovne metode komunistov v okviru kombinata.

Tudi v krajevnih skupnostih na Rakeku in v Loški dolini so se komunisti odločili, da pripravijo program o skupnem delovanju med člani Zveze in ostalimi političnimi organizacijami.

Nekateri komunisti so menili, da Zveza komunistov zaostaja, vendar to ni bilo moč trditi, saj so ravno sile znotraj Zveze komunistov sprožile najvažnejša družbena dogajanja. Vprašanje je le v kakšni meri prisvaja širši krog članstva nastale spremembe.

Posamezni člani menijo, da je potrebno izvesti čisto v Zvezi komunistov, vendar pravijo, da ta ne bi smela biti napravljena kampanjsko.

V zadnjem času so se komunisti začeli bolj poglobljeno pogovarjati o strukturi članstva in o sprejemanju v ZK. Mnenja so, da naj se število članov formira v skladu z osnovnimi nalogami družbe. Sedanja struktura je pač rezultat dosedanjega razvoja. Se-

dani sistem Zveze komunistov nikakor ne ustreza prihodnjemu položaju Zveze komunistov v družbi. Odločni so bili za to, da se prepusti vsakdanji borbi in življenju, da menja socialno strukturo, predvsem z večjo kvaliteto selekcijo v sami dejavnosti ZK, z odpiranjem vrat najbolj kvalificiranemu delu proizvajal-

Tako je bilo nekoč: V imenu Njegovega Veličanstva — našega presvetlega cesarja Franca Josipa I. se ima zgoditi..., se nima zgoditi... Od njegove milosti je bilo odvisno kaj bo, kdaj bo, koliko bo...

In kako je danes?

Na notranjskih šolah občine Cerknica živi 1800 šolobveznih otrok. Nič manj jih ne čaka, da bodo prej ali slej prestopili šolski prag. Starši teh otrok so kmetje, delavci, družbeno-politični delavci, direktorji, poddirektorji, predsedniki, tajniki, šefi gospodarskih sektorjev...

Zbrani možje so rekli: »Solstvu se ima dati 324 000 000 starih dinarjev«, namesto toliko in toliko, kot so dejanske potrebe šolstva na Notranjskem. Toliko je torej postavljeno od presvetlih mož in temu ni oporekati. Potrebe šolstva so, razumljivo, mnogo večje. Vsako utemeljevanje teh potreb je

Ali bo ladja našega gospodarstva srečno priplula v pristan?

● Tovor po 9. mesecih plovbe ustreza tonaži ● Med otoki »rentabilnost«, »ekonomičnost« in »produktivnost« naša ladja pluje z zmanjšano hitrostjo ● SOS — rešite delovno silo ● Nujno je potreben pomožni svetilnik ● In na koncu: kje smo in kako smo vozili našo barko gospodarstva?

Sicer malce nenavaden naslov in podnaslov nas ne smejo zavesti na napačno pot. To pot se bomo pogovorili, dragi občani in bralci, o uspehih in problematiki — ali, če hočete, o težavah in uspehih gibanja našega gospodarstva, v preprosti besedi in brez pretiranih prikazovanj raznih števil in indeksov, ki največkrat bralca utrujajo in ko prečita tak članek ugotovi, da same številke še ne pomenijo čiste slike, ki naj bi si jo bralec ustvaril o stanju gospodarstva in dosežkih v naši komuni.

Kljub taki obliki pa bomo na kraju vendarle videli, kje smo in kam nas pelje pot našega gospodarskega razvoja.

In zdaj? Kje naj začnemo?

V programu za leto 1966 so si naše gospodarske organizacije naložile nalogo, da dosežejo 140 mil. 410.394 N din celotnega dohodka. V 9. mesecih letošnjega leta pa so ta plan realizirale v višini 111.103.407 N din celotnega dohodka. To se pravi, da smo planirani celotni dohodek dosegli 79,7 %. Vsekakor zadovoljiv uspeh in jamstvo, da bomo do konca leta plan dosegli, mogoče pa tudi preseglili?

Kako pa je z narodnim dohodkom? 52.147.180 N din, kolikor naj bi ga namreč ustvarili do konca letošnjega leta, je v 9 mesecih letošnjega leta realiziran v višini 40.687.511 N din, kar predstavlja 78 % doseženega plana za leto 1966. Tudi tu ni bojazni, da

plan za leto 1966 ne bi bil realiziran ali kot se temu po domače reče — izpolnjen.

Iz gornjih dveh primerjav in ugotovitev na vidimo, da narodni dohodek hitreje narašča kot celotni dohodek.

Gospodarske organizacije so posvetile večjo pozornost materialnim stroškom, ki pa se v primerjavi s preteklim letom, kljub reformi in poostrenim pogojem tako zunanega kot notranjega tržišča, v primerjavi z lanskim letom, povečujejo. In prav ta pozornost bistveno vpliva na to, da se narodni dohodek nekoliko hitreje dviga kot celotni dohodek.

In če se povrnemo k podnaslovu, ali ni imel kapitan (gospodarske organizacije) naše ladje prav, ko je v skladiščnih prostorih odmeril manjši prostor materialnim izdatkom v primerjavi s tovorom celotnega dohodka? Mislim, da je ravnal prav!

In prav v tem je uspeh, ki ga zaznamujemo v doseganju predvidenega dohodka.

Toda do tu je vse prav. Potovanje ladje našega gospodarstva pa ni tako enostavno. Pred nami so otoki »rentabilnost«, »ekonomičnost« in »produktivnost« z vsemi svojimi zahrbtnimi čeri.

Kako pa je naša ladja mimo teh »otokov« vozila, pa pogledimo iz ladijskega dnevnika, ki se v našem primeru imenuje »analiza gospodarskih dosežkov v 9 mesecih letošnjega leta«.

Prvo se moramo vprašati, kaj je pravzaprav »rentabilnost« in nato »ekonomičnost« in končno »produktivnost«?

Po do sedaj ustaljeni metodologiji ugotavljamo stopnjo rentabilnosti v odnosu: ustvarjeni dohodek nasproti 100 N din vloženih sredstev.

Kaj to pomeni? To pomeni, da za vsakih 100 N din, ki smo jih vložili v osnovna ali obratna sredstva, moramo za ta vloženi denar ustvariti določen dohodek. In prav ta dohodek na 100 N din vloženih sredstev, ki jih gospodarska organizacija vloži predvsem v razširjeno reprodukcijo, nam pokaže, ali smo pametno vložili ta denar oziroma, ali se bo ta denar obrestoval.

No, pa pogledimo, kako je s to stvarjo v 9 mesecih letošnjega leta!

Rentabilnost pada! Zakaj? Zato, ker so naše gospodarske organizacije v svojem razvojnem programu pravočasno uvidele, da je nujno in neprestano obnavljati in modernizirati potek proizvodnje, če se hočejo obdržati na površini nemirnega tržišča. Res je, da smo (tako nam prikazuje podatek iz analize) nekoliko nazadovali v pri-

merjavi z istim obdobjem lanskega leta, saj nam izračun pove, da smo stopnjo rentabilnosti nasproti preteklem obdobju dosegli komaj 88,4 %. Res pa je tudi, da od vloženega denarja ne moremo pričakovati že v letošnjem letu pričakovani dohodek.

Do sedaj pametna in umirjena politika vlaganja v nova sredstva pa nam daje jamstvo, da so gospodarske organizacije na pravi poti. Če je temu res tako, potem bomo drugo leto z veseljem ugotovili: rentabilnost se dviga!

Drugi otok, ki smo ga obšli na naši plovbi, je »ekonomičnost«. Tudi tu velja isto načelo.

In končno še nekaj o produktivnosti.

19,8 %-no povečanje produktivnosti v primerjavi s preteklim letom nam zgovorno pove, da se je narodni dohodek na zaposlenega dvignil, čeprav se istočasno v tem obdobju znižuje število zaposlenih.

Produktivnost je, kot vemo, eden izmed osnovnih pokazateljev uspešnosti poslovanja delovne organizacije. In prav na tem področju zaznamujemo viden napredek in s tem jamstvo, da bomo do konca letošnjega leta prav gotovo presegli predviden dvig rentabilnosti.

Torej smo z našo ladjo gospodarstva razmeroma srečno obšli tudi te tri otoke.

Kljub mirnemu morju pa se vožnja pri teh »otokih« še ni končala. Pred nami je še pot vprašanja zaposlovanja delovne sile. In tu se je pričelo...

Proti lanskemu letu je število zaposlenih padlo za 179 oseb kljub temu, da smo v naših planih predvidevali dvig delovne sile letno za okoli 1,5 %. Razen tega pa ne smemo preko dejstva, da vsako leto konča osemlento šolanje okoli 180 mladih ljudi. Res je, da se več kot polovica le-teh posveti nadaljnjemu študiju. Kaj pa ostali? Kje se bodo zaposlili?

Ta ugotovitev je tudi vzrok, da je naša »ladja gospodarstva« (glej podnaslov) poslala v eter klic SOS, kar pomeni »na pomoč«.

Možne so še rešitve, da rešimo tudi ta problem. Toda kako? Prav to vprašanje so si postavili člani sveta za gospodarstvo na zadnji seji.

In njihov sklep? Takoj pričeti reševati to vprašanje in poiskati možnosti za nadaljnje zaposlovanje nove delovne sile!

Torej ladja našega gospodarstva pluje v pristan. Ali ne bi bilo tragično, če bi po uspešni vožnji naletela prav tu na te čeri? Upajmo, da ne!

Srečo Krašovec

Mačehovski odnosi obstajajo tudi v sodobni družbi

odveč in kdo naj bi si upal kaj več povedati, o tem, da se presvetli možje, ki morajo šteti denar, ne bi preveč razhudili. Stevilka je sicer velika in povedati je potrebno, da se iz tega sklada finansira poleg osnovnega šolstva tudi strokovno šolstvo, predšolske vzgojne ustanove, glasbena šola, mlečne šolske kuhinje, plačuje prevoze učencev, daje štipendije... Tako lahko povemo, da se moramo odreči marsičemu, če se hočemo skromno preživeti leto dni. Vse to pa še ni najhujše, če so nam odrezali takšen in takšen kosček kruha. Sprijaznili smo se z njim in ga po mrvicah uživali — po točno določenem razporedu skozi dolgo leto in skozi več let. Samo takole je: Ne dobimo celotnega kosčka naenkrat. Kdo pa naj bi šolmaštram zaupal? Delijo nam ga oni presvetli... Dobimo ga od mrvice do mrvice, le da se nekaj teh mrvic zgubi od peka pa do šol.

Zgodi se tudi tako, da kruh ni pečen in tedaj odpirajo uboge ptičje zaman svoj kljunček. Pač tako je. Kmet ni oddal pšenice, v mlinu so se kamni pokvarili, pek pa je odšel na dopust. »Počakajte, ne bodite nestrpni! Saj boste dobili!« Takšni so glasovi presvetlih.

V sklad za šolstvo pri občini še ta denar steka od gospodarskih organizacij v občini in predstavlja letno okoli 50 % udeležbe. Občinska skupščina je tudi z razumevanjem imenovala komisijo, ki naj bi razpravljala o nemotenem dotoku sredstev za šolstvo do sprejetja novega zakona o finansiranju šolstva. Tako so sledila pretekla leta in letos razprave, sestanki s predstavniki gospodarskih organizacij; osebne intervencije občinskih mož in še in še... »No, pa pravite, da nihče ne skrbi za vas!« Le kdo si upa to trditi. Nihče? Kako pa je z onimi 20 000 000 starih dinarjev, ki jih

podjetja niso lansko leto poravnala skladi? Kako pa je z letošnjim odvajanjem teh sredstev? Nič, mnoga podjetja niso v drugem polletju nakazala niti ficka. Zakaj bi, saj so rekli, da bo nov zakon začel veljati že z začetkom letošnjega šolskega leta. Nas se šolstvo ne tiče. Čemu trošiti sredstva brez potrebe in haska. Do novega leta nas loči le še dober mesec. Vzdihljaj pastorčkov se glasi: »Prehranite nas do novega leta — vsaj še mesec dni, do časa, ko bo nov zakon zagledal beli dan.« Menim, da bo prav šolski zakon dal vsem nam celo novih obveznosti in tako bo tudi prav, saj je šola družbena ustanova od katere vsi zahtevajo, da se njihovi otroci usposobijo za družbeno samoupravljanje in da postanejo ljudje, ki bodo še bolje delali in gospodarili kot mi.

MIRKO ŠULIGOJ

Matevž Hace:

Prvikrat na belčke

Moj starešina Fric, ki smo ga vsi poznali kot resnega človeka, mi je rekel:

»Ali si slišal, da so Italijani dali puške nekaterim kmetom v Kozariščah?«

»Ne, tega pa ne vem,« sem mu odvrnil in ga začudeno pogledal. Fric si je z roko podrgnil po čelu in napravil obraz v resne gube ter rekel: »Res je, včeraj popoldne so jih dobili. Na vozu so jih pripeljali. Ženske, ki so kopale krompir, so videle. Nekateri so se križale in vzdihovale, druge so pa našim povedale, da bo v Kozariščah vaška straža. Osemnajst jih je dobilo puške in to tiste nerodne, dolge, francoske. Tem kmetom so obljubili, da bodo doma in da bodo šli samo včasih na Otrobovec na lov za tistimi partizani, ki se še potikajo po gozdu.« Fric je malo pomolčal, nato pa napravil ustnice v zaničljiv posmeh. »Rekli so jim, da jih bodo odpeljali v internacijo, če ne bodo vzeli pušk. Pa so prišli. No, saj si lahko misliš kateri.«

»Ne morem si misliti kateri. To bo vedel Baraga Janez, ki je naš prvi terenec v Kozariščah.« »Zvečer bo šla četa, obkolila vas in pobrala orožje. Boš videl, kako hitro bo belčke minilo. Boš videl.« Fric je umolknil in oba sva se ozrla v zrak, kjer je nad bukovim drevjem letel velik kragulj in nesel v krempljih piščanca. Letel je tako nizko, da bi se kmalu dotaknil bukovih dreves.

»Če bi imel lovsko puško, pa bi streljal kragulja. Rečem ti, da bi ga streljal,« je rekel Fric in važno mlasknil z jezikom. Ko je kragulj izginil v gozdu, je Fric nadaljeval:

»V bataljonu so rekli, da bi se jim pridružili tudi mi terenci. Videli bi, kako se razorožuje nove belčke — kmetiče.« Besedo kmetiče je rekel Fric rahlo zaničljivo z nekim čudnim prizvokom, kar ni bilo v njegovi navadi. »Šli bi, zakaj pa ne? Bomo videli, kako se bodo možakarji obnašali. Mislim, da nam bodo rekli: Pogledajte vi partizani, dali so nam jih. Sami so jih pripeljali. Sedaj pa jih dajemo vam, dragi naši rešitelji in odrešitelji. Tako bodo rekli.«

»Ne vem, če bo šlo tako,« je rekel Fric. »Kaj pa, če bodo oni streljali? Med onimi, ki so vzeli puške v roke so tudi taki, ki so bili nekoč v avstrijski vojski. Taki ljudje, kot sem slišal, zdivjajo, kadar imajo v rokah puško. Tisti cepci bodo lahko streljali. No, kaj bi se pričakali. To te mislim vprašati, če boš šel z nami. Rečeno je, da se lahko pridružimo. Škoda, da bi ostala v taborišču. O tem bodo še leta in leta govorili starčki. V Novi vasi je bila bela garda samo eno noč. Nekateri bodo pa rekli: »V naši vasi je svetnik in smo se morali vojskovati z onimi,

ki niso verovali v cerkev, svetnike in ne v čudeže.«

Prekinil sem Frica. »Ali misliš, da bodo rekli, da je bil partizanski katekizem ruski VKP/b.«

Končala sva pogovor. Vlegla sva se in ogledovala čudovito lepo jesensko pokrajino. Bukve so izpreminjale listje. Lepo je bilo pogledati mlade dolge hojke sredi med bukovimi skupinami, ki so kakor venec obkrožale dolgo gorovje. Snežnik se je v daljavi svetlikal. Če bi ne bilo tistega zoprnega streljanja, bi bila to čudovita, bogata in lepa jesen. Bogata na vsem. Sadja je bilo polno na vrtovih in žitna polja so bila še marsikje nepožeta. Ajda je rumenela po njivah. Nad nami so pa letela sovražna letala. Iskala so partizansko taborišče in obstreljevala krave, ki so se pasle po senožetih.

Zvečer smo se s Fricem pridružili četi. Spustili smo se v gosjem redu po senožetih in gmajnah. Spotoma smo pregnali tri neverice, enega zajca in tropo košut. »Srečo bomo imeli,« so potihoma

in se brez besede vsedel za mizo. Njegova žena je vzklila: »Saj bo moral biti za vaškega strazarja, če ne, pa v internacijo.« Stari se je pa kar naprej križal in dvigal roke pred črnim razpelom, ki je viselo v kotu. Stari se je dvignil in dal hlebec kruha Andrejovemu Petru. Peter se je branil, rekoč, da od belčkov noče kruha. Potem ga je vzel tisti mladi partizan. Krenili smo skupaj k drugi hiši. Slišati je bilo kričanje. Tudi tam so se rvali za puške. Kričali so: »Predat se pojdite. Partizanske zmage ne bo nikoli. Mi nočemo biti komunisti!«

»Molčite, če ne vam jih bom naložil,« je kričal nek partizan.

»Mi smo mirni. Pustite naše pri miru,« mu je odgovarjala neka ženska in vila roke.

»Samo puške bomo vzeli. Njega nočemo,« je vpil Baragov Jakob, domačin in terenec, imenovan Ješa.

Slišati je bilo strele od Jernejeve gostilne. Nekdo je zavriskal sredi vasi. Drugi pa je zapel: Na vas, na vas, ... Kje ste! Na korajžo! Tukaj smo!

Nekdo je tekel po vrtu in izginil v bližnji koruzni njivi. Vaški zvonik se je lesketal v lunini mesečini. Iz zvonika je padlo nekaj strelav.

Nekaj najbolj vnetih belčkov se je skrilo in uteklo med vrtovi v Pudob. V zrak je švignila raketa. Kmalu so začeli Italijani iz Starega trga streljati s topovi. Granate so padale nad snežniškim gradom v smrekov gozd. Kmalu so prenehali s streljanjem. Vračali smo se iz vai. S Fricem sva obstala pri hišici znanega Koroščevega Ivana, ki je pustil svoje mlado življenje na sinjih planjavah Andaluzije v Španiji. Njegova mati je stala na pragu in gledala proti nam. »Našega Ivana menda ni med vami,« je rekla.

»Ni ga, žal, med nami,« je rekel Fric.

Luna se je dvigala više in više. Snežniški gozdovi so se svetili v mesečini. Bila je čudovito lepa jesenska noč. Dišalo je po ajdi in sadju. Za vasjo smo se zbrali. Vas Kozarišče se je zagrnila v globok mir in molk. Partizani so si pripovedovali dogodivščine iz akcije po hišah. Nekje je imel belček puško v postelji, drugje na peči, pa v omari, zopet drugje so jo imeli pod razpelom v kotu. Dobili smo enajst pušk, trije ali štirje so ušli s puškami. Nekateri so se skrili.

Proti gozdu smo hodili mimo ajdovih njiv. Fric je rekel, da bi se kar vlegel v ajdovo njivo in zaspal. Tudi kadar bom padel ali umrl, bi želel, da je nekaj ajdovega zraven.

S Fricem sva šla zadnja. Na vrhu sva šla na hriček Kucelj in opazovala mirne, lepe vasi v naši dolini. S Fricem sva si zaželela mnogo sreče in zmage. Luna se je nagnila za Snežnik, ko sva šla za četo.

Tone Dečman-Dečko

Narod si bo pisal sodbo sam

25 let je minilo od kar so se krvavi kremplji poželjivih okupatorjev zasadili v telo naše domovine. 28. oktobra 1940 so dosegli Grčijo, januarja 1941 Romunijo, 1. marca 1941 jim je klonila Bolgarija, 17. aprila 1941 pa je pred njimi klavirno kapitulirala jugoslovanska vojska. Ali res ni bilo sile, ki bi se uprla fašističnemu zmagu? Dá, bila je! Beograščani so že ob pristopu Jugoslavije k trojnemu paktu 27. marca povedali Hitlerju in vsej osvajaški drhali, da so sile, ki se bodo herojsko postavile v bran. Klic po svobodi je postal iz dneva v dan močnejši. Vodstvo razkosanih jugoslovanskih narodov je povedala KPJ s proglasom: »Prišla je ura borbe na življenje in smrt!« Glas KPJ se je širil od ust do ust — od naroda do naroda, preko toliko boječih sovražnikovih žic. 7. julija so počile partizanske puške v Srbiji, 13. julija v Črni gori, 22. julija pri nas v Sloveniji, 27. julija na Hrvaškem ter v Bosni in Hercegovini in 11. oktobra 1941. leta v Makedoniji. Cankarjev glas ni bil več glas vpijočega v puščavi: »Kaj zato, če prihaja pomlad v viharju in povodnji! Iz te črne naplavine bo vzklila bujna rast! Ne boj se, narod se ne da osleperiti, ne da si zapreti oči! Naj ga vodijo po stran potih, po močvirju, po temi — sam bo našel pot do sonca! Plevel so sejali, vzrasla pa bo pšenica ...« Narod se je dvignil, pisal si bo sodbo sam. Vzporedno s partizanskimi odredi je rasla ljudska oblast. Začetke resnične ljudske oblasti so odražali narodnoosvobodilni odbori (NOO). Tako je KP poleg oborožene borbe gradila tudi ljudsko oblast. NOO so vršili dvojno vlogo, razvijali in krepili so politično zavest med razkosanimi jugoslovanskimi narodi in bili hkrati nosilci oblasti. Preko njih se je ustvarjalo bratstvo in edinstvo naših narodov. Iz vaških NOO so zrastle okrajni NOO, 26. in 27. novembra 1942 je prišlo do prvega zasedanja AVNOJ-a (antifašistično veče narodne osvoboditve Jugoslavije) v Bihaču, ki je dobil značaj vrhovnega organa državne oblasti. Hkrati so bili postavljeni prvi politični temelji za združitev vseh patriotičnih sil naših narodov. Osvobodilna fronta slovenkega naroda je z ramo ob rami pomagala graditi jugoslovansko bratstvo od klica KPJ po oboroženem uporu aprila 1941, preko proglasitve »kulturnega molka« tja do kočevskega zbora, ki je zasedal od 1. do 3. oktobra 1943 in ki pomeni zametek današnje

slovenske skupščine, saj je bil na tem zasedanju izvoljen Slovenski narodnoosvobodilni odbor. Izvoljeni delegati so ponesli iz borbene Slovenije na drugo zasedanje AVNOJ-a važne sklepe tega zbora: prepoved emigracijski vladi predstavljanje Jugoslavije in sklep o priključitvi Slovenskega Primorja k Jugoslaviji. Tako je prišlo do najsvetlejšega dne v zgodovini narodov Jugoslavije, ko so se zbrali v Jajcu naši najboljši sinovi domovine na II. zasedanju AVNOJ-a. V dneh 29. in 30. novembra 1943 z odločitvijo poslancev vseh jugoslovanskih narodov je postal AVNOJ najvišji zakonodajni in izvršni organ nove Jugoslavije. Pobegli in izdajalski vladji so bile odvzete vse pravice zakonite vlade in kralju Petru je bila prepovedana vrnitev v domovino. Nova Jugoslavija je odsele gradila demokratično skupnost enakopravnih narodov. Predsedstvo AVNOJ-a je izdalo še odlok o priključitvi Slovenskega Primorja, Istre in jadranskih otokov k matični domovini ter še vrsto zgodovinskih sklepov. Tudi predlog slovenskega delegata Josipa Vidmarja, da se tovarišu Titu podeli naslov maršala Jugoslavije so sprejeli delegati z največjim navdušenjem. S ponosom smo prebirali partizanske časopise z objavami sklepov tega veličastnega dogodka. Temu je sledilo zasedanje našega Slovenskega narodnoosvobodilnega odbora v Črnomlju februarja 1944. leta, ki se je prav na tem zasedanju preimenoval v Slovenski narodnoosvobodilni svet (SNOS), kateri je po osvoboditvi predal posle novo izvoljeni slovenski skupščini v Ajdovščini. Naša nova oblast je zrasla iz ljudstva in za ljudstvo. Kalila se je v krvavi borbi jugoslovanskih narodov; prešla je skozi nešteto krvavih pohodov, skozi krvavi dež in vihar jeklenega ognja fašističnega terorja. Prehodila je pot od Đevdlije, Sutjeske, Jahorine, Kozare, Gramozne jame, celjskega piskra in Šarhovega Pohorja, zato ni čudno, če so se njeni sinovi v poslednjih izpovedih izjavljali: »Kdor umre za domovino, je živel dovolj!« Osvobojenemu jugoslovanskemu narodu so se uresničile besede Ivana Cankarja: »Dano je življenje našemu narodu — proletarcu, nihče več mu ga ne more vzeti! Saj si je s svojim delom, s svojim umom in srcem zaslužil sončno življenje, ta narod kmetov in delavcev, ta narod sužnjev, ki ne mara več biti narod sužnjev!«

Mirko Šuligoj

Pomenek s Tonetom Dečmanom-Dečkom, španskim borcem

Srečanje po tolikih letih

Španske borce bi v naši občini lahko prešteli na prste.

Eden med njimi je tudi Tone Dečman-Dečko iz Martinjaka. Z njim sem se pomenkoval o tem, kaj zdaj počne, ko je že upokojen. Osvežila pa sva tudi spomin na težke dni državljanske vojne v Španiji.

Mnogih drobnih dogodkov, se niti ne spomni več. Pa vendar, ko obuja spomine, kaj rad seže v zajeto aktovko po ta ali oni dokument, zapis ali fotografijo iz časov španske državljanske vojne, v kateri je tudi sam sodeloval.

Pokazal mi je pismo tovariša Aleša Beblerja, zdaj sodnika Ustavnega sodišča Jugoslavije in jel pripovedovati:

»Najbolj se spominjam dogodka, ko sem pomagal ranjenemu tovarišu Alešu Beblerju. Takole se spominjam: V mestu Qinta, v Španiji, smo prišli v hišo, kjer smo se hoteli utaboriti. Hišo smo zavarovali z mitraljezi. Tovariš Aleš Bebler pa je med tem, ko smo mi postavljali mitraljeze, odšel še po ostale borce. Toda ni ga bilo nazaj. Zaskrbelo nas je, da se mu ni kaj zgodilo. Zavoljo tega smo odšli z Ladom Pušnikom, doma iz okolice Ptuja in še nekim Špancem pogledat za tovarišem Alešem Beblerjem. Kmalu smo ga našli ranjenega v nogi. Z Ladom

Pušnikom sva takoj odšla po nosila in potem tovariša Aleša Beblerja odnesla v zaklonišče, kjer smo mu nudili zdravniško pomoč ...«

Se in še je pripovedoval Tone Dečman-Dečko o dogodkih iz legendarne španske državljanske vojne.

»Spominjam se tudi narodnega heroja Staneta Rozmana ...«

»Kaj pa zdaj kaj počnete?« sem ga povprašal.

»Poglejte, zbiram dokumente,« in spet je Tone Dečman-Dečko segel po papirjih v aktovki, ki jo vedno nosi s seboj, »da bi mi priznali invalidnost ... veste nekajkrat sem bil ranjen.«

Spet sva obujala spomine na leta pred vojno, ko je moj sobesednik, zaposlen kot železničar, sodeloval v sindikalnem gibanju.

»Pa tudi v mnogih stavkah železničarjev sem sodeloval ...« je še pripomnil.

Tone Dečman-Dečko se je nazadnje srečal s svojimi prijatelji, španskimi borci pred dobrim mesecem v Zagrebu.

»Lepo je bilo to srečanje po tolikih letih ... Pogovarjal sem se z Veljkom Vlahovičem in drugimi. Upam, da bom takšno srečanje španskih borcev spet kmalu doživel.«

Naši bralci o »Glasu Notranjske«

(Nadaljevanje s 1. strani)

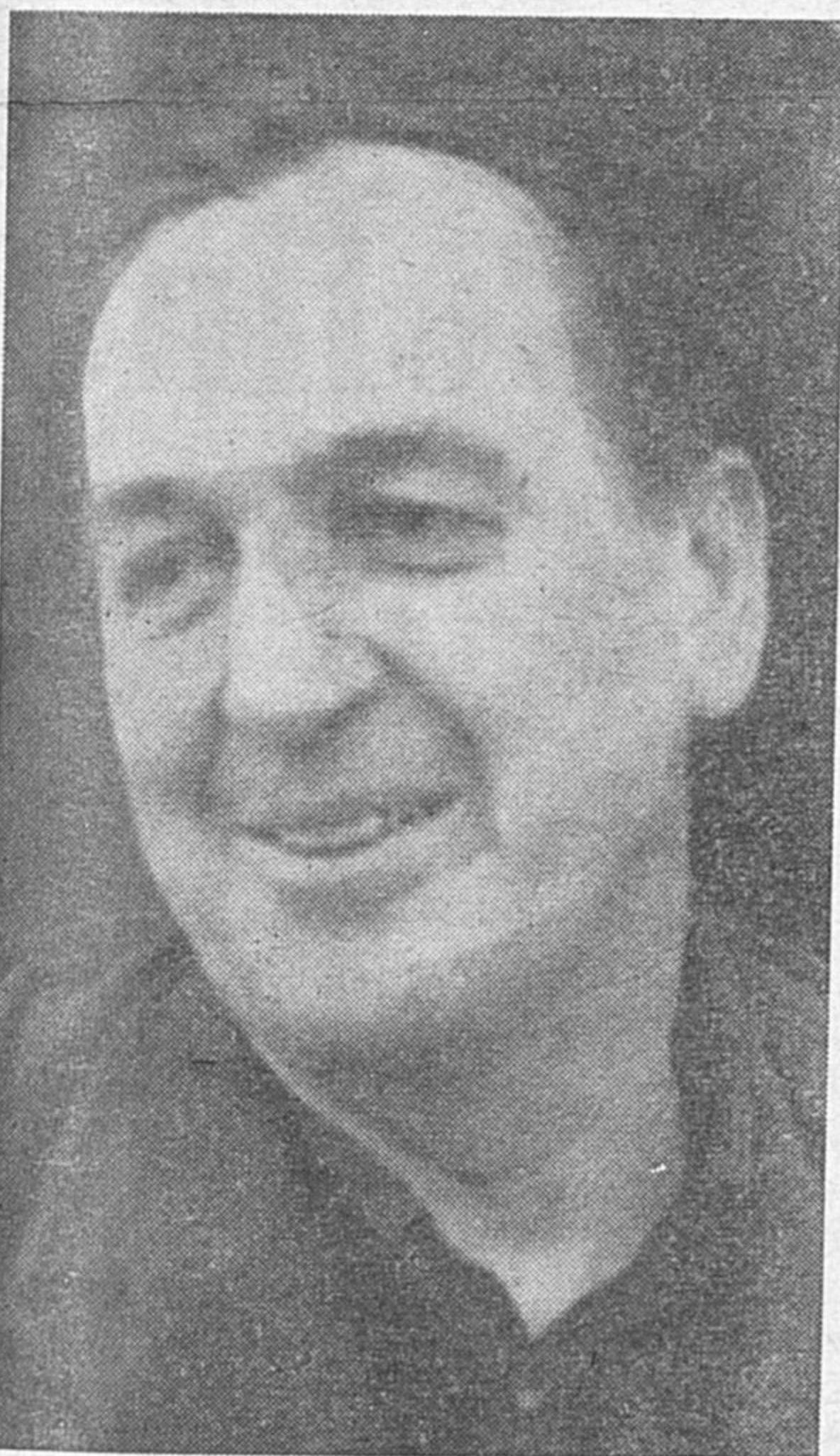
Vida Šega, delavka II. strojne v kombinatu Brest: »Sedanji Glas je dosti bolj zanimiv kot so bili

Vida Šega

prejšnji, ki so umirali in spet oživljali. Všeč mi je to, da naš list zdaj redno izhaja. Pogrešam pa, da je v njem še vedno premalo drobnih, vsakdanjih novic; športnih vesti pa je nasploh premalo!»

Lojze Perko, akademski slikar: »Vsebinsko je časopis preveč enostranski. Če bi poleg političnih in

Lojze Perko

gospodarskih člankov objavljaj tudi več takega gradiva, ob katerem se tudi duh odpočije, če me razumete, kaj hočem povedati, če bi razen tega bilo v njem še več vsakdanjih lokalnih novic, potlej pa bi bil naš Glas odličen, zdaj je »samo« dober. Sploh bi moral Glas posvečati več skrbi vzgojnemu vprašanju in pa več literaturo bi moral objavljati. Mislite, da bi se bralci jezili, če bi kdaj pa kdaj objavili na primer kakšno Cankarjevo črtico?»

Tone Rupnik, upokojenec, od 30. leta starosti dalje živel v Loški dolini: »Čudovito je, da sploh imamo naš časopis. Če ga v Ljubljani ne dobim, pridem ponj na Rakek. Naš časopis je živ dokaz, da tudi naša Notranjska, po srcu in duši se namreč čutim Notranjca, napreduje. Rad pa bi videl, da bi bil naš list bolj pester, da bi objavljaj več literature in drobnih zanimivosti, pa ljudi opozarjal na zgodovinske znamenitosti in posebnosti, ki so širšemu krogu občanov in sploh naših državljanov

še neznane. In če vaša beseda kaj zaleže: imenitno bi bilo, če bi lahko dosegli, da naši ljubi urbani ne bi prelepe naše dežele prodali komercialnemu turizmu. Naj ostane, vsaj v najlepših kotičkih, takšna, kot jo je dala narava. Kaj je lepšega kot počitek pod leskovim grmom, še posebej s kozarčkom v roki?»

Tone Rupnik

Franc Primšar, kmet iz Dolenje vasi: »Ne vem, ob kaj bi se spotaknil! Aktualni ste, vsaka vam čast! Zadnjič se je nekdo iz naše vasi na mrtvo napil, pa se je že

Franc Primšar

znajdel v časopisu: Skratka: človek mora paziti, kako se obnaša in to je dobro, torej tudi vzgojno! Če boste nadaljevali tako, da bo v časopisu še več takih in podobnih drobnih novic, ki vse nas najbolj zanimajo, bomo naš Glas še raje brali!»

Vida Filipčič, uslužbenka v SGP Gradišče Cerknica: »Preberem vse, če le imam čas, tako rekoč

Vida Filipčič

od prve do zadnje vrste prav vse, kar je objavljeno v našem listu. Zamerim pa uredništvu to, da objavlja predolge članke. Če bi bila razna poročila, na primer o raznih sejah, krajša, bi lahko bila tudi bolj zgoščena in zato tudi bolj učinkovita! Drobne novice tudi po neniho zelo zanimivo branje, vendar se mi zdi, da se v občini še kaj drugega dogodi razen tistega, o čemer pišete!»

Marica Otoničar, trgovska delavka v »Delikatesi« podjetja »Škocjan« v Cerknici: »Časopis

Marica Otoničar

mi je všeč, ker veliko piše o ljudeh, ki jih poznam. Doma sem z Ulake na Velikih Blokah in tudi od tam dosti pišete. Če bi še kaj več, tudi ne bi bila jezna!», je pristavila in po svoji lepi navadi zardela.

Klub notranjskih študentov je imel ustanovni občni zbor

Študentje iz območja občine Cerknica, ki študirajo na ljubljanski univerzi in na ostalih višjih, visokih šolah in akademijah ter diplomanti teh šol so se dne 1. novembra 1966 zbrali v prostorih filozofske fakultete kjer so imeli ustanovni sestanek kluba študentov visokih in višjih šol občine Cerknica. Sestanku so poleg ostalih prisostvovali nekateri ugledni javni in kulturni delavci iz območja občine Cerknica, ki še vedno čutijo, da so »Notranjci«: član slovenskega narodnega gledališča Boris Kralj, pesnica Marička Žnidaršič in drugi.

Na sestanku so študenti in diplomanti ugotavljali predvsem potrebo, da združijo vse intelektualne sile z območja občine Cerknica, da bi pomagale prebuditi kulturno mrtvilo, ki ga že dalj časa zaznamujemo in občutimo v občini Cerknica. Nekateri člani so že z dosedanjim delom pripravljeno do dela tudi že dokazali. Organizirali so študentsko zabavo »brucovanje« v Starem trgu, sodelovali so tudi na športnem področju. Na sestanku so sprejeli pravila kluba, v katerem so določila, kjer so vidni cilji in namen kluba, članstvo in drugo. V teh pravilih je določeno, da so v klubu lahko tudi častni člani, ki si pridobijo vstop na podlagi zaslug, ki jim imajo na gospodarskem, političnem in kulturnem področju v občini Cerknica. Čeprav spada klub po svojem statusnem značaju v okvir organizacije Zveze študentov Jugoslavije, bo s svojim delom orientiran predvsem na območje občine. Naloge kluba bo-

Ob programu kluba notranjskih študentov

Ni potrebno biti bister opazovalec ali analitik, da bi ugotovil, da inteligenca v preteklem obdobju ni opravila svojega poslanstva in ni dala tega, kar bi lahko, ali kar bi od nje, kot zgodovinskega nosilca naprednih idej lahko upravičeno pričakovali. To je eden izmed vzrokov relativnega kulturnega mrtvila na področju občine. Prav takšno stanje pa je narekovalo, da se mlado inteligenco, tako študente, kakor tudi diplomante visokih in višjih šol s področja občine Cerknica združi v enotno organizacijo, katere naloge naj bi bile zlasti prizadevati si vključevati svoje člane v družbeno-politično, kulturno-prosvetno in socialno dogajanje v občini ter jih na ta način pripravljati za bodoče naloge v domačem kraju. Skupaj s pridruženimi člani (diplomanti visokih in višjih šol) pa si še prizadevati s svojimi akcijami na kulturnem, prosvetnem in športnem področju, širiti lastna obzorja in po možnosti vsaj delno zadovoljevati na prej naštetih področjih tudi osnovne potrebe našega občana, ki je zaradi lokalnega kulturnega mrtvila več ali manj prepuščen družbenemu ali posebnemu gostinskemu sektorju. Svoje kulturne potrebe, kolikor seveda ni to »motorizirani občan«, žal lahko ta zadovoljuje le še z obiskom kinopredstav, o katerih vzgojnem in estetskem vplivu pa bi bilo tudi že enkrat primerno spregovoriti nekaj besed.

Novoustanovljeni klub notranjskih študentov se zaveda, da orje brazde v zelo zapuščenem dno, zaveda se vseh težav, zaveda pa se tudi svojega kulturnega poslanstva ter prav zato nudi roko vsem, ki žele in so pripravljeni delati v okviru pravil in programa kluba, kajti le tako bomo dosegli, da bo v naši občini polnejše in pestreje zaživelo kulturno, športno in drugo življenje.

Iz nalog kluba smiselno sledi tudi program dela, ki pa smo si ga zastavili zelo širokopotezno, kajti računali smo na idealizem

članstva in njegovo mladostno polletnost. V to nas je zlasti prepričala tudi izvedba brucovanja, ko je peščica članov novoustanovljenega kluba s svojim delom ustvarila kar precejšnjo denarno sredstva, ki sedaj služijo kot osnovna glavnica za delo kluba. Prav s pomočjo teh sredstev ob finančni pomoči krajevnih organizacij SZDL v Cerknici in Starem trgu bomo na predvečer praznika dneva republike 29. novembra izvedli svojo prvo akcijo in sicer bomo organizirali v Cerknici in Starem trgu proslavo. Program proslave bo obsegal branje treh novel Matevža Haceta ter umetniško pripovedovanje in recitiranje iz del klasičnih in sodobnih slovenskih pesnikov in pisateljev. Izvajalci bodo znani slovenski gledališki umetniki Janez Jerman, Boris Kralj in Stane Sever, vsi trije člani SNG iz Ljubljane. Glasbeno spremljavo pri klavirju bo oskrbel znani slovenski pianist in komponist Marjan Vodopivec, program pa bo povezoval član RTV Ljubljana Marjan Kralj. Takšna res reprezentativno izvajalska skupina bo zadovoljila še tako prefinjene okuse in nam je istočasno tudi porok za lep umetniški užitek, ki ga bomo deležni. Naslednjega dne pa bo klub priredil v dvorani TVD Partizan v Novi vasi športna srečanja, kjer bodo sodelovale ekipe iz Cerknice, Starega trga, JLA iz Velikih blokov in ekipa kluba notranjskih študentov. S temi akcijami ob priliki praznika ustanovitve nove Jugoslavije pa se delo kluba ne bo zaključilo, saj letni program dela predvideva podobne oblike kulturnih manifestacij še ob priliki slovenskega kulturnega praznika 8. februarja, prav tako pa tudi za dan žena, ko se bomo srečali z našo notranjsko pesnico Maričko Žnidaršič. Organizirati nameravamo tudi nekaj zabavnoglasbenih oddaj, likovnih razstav ter več predavanj poljudno-znanstvene vsebine. To s čemer smo vas seznanili pa ni naš celoten program, pač pa le del tistega programa, ki ga imamo v načrtu.

Klub notranjskih študentov je prepričan, da je vse to ostvarljivo, pri čemer pa računa na vsestransko moralno in materialno pomoč občanov ter vseh družbeno-političnih činiteljev s področja občine Cerknica, ker sicer bi bilo vse prizadevanje članov kluba zgrešeno in jalovo.

ŠNK

bilo na njem več študentov, ki študirajo na višji kadrovske, višji komercialni ter drugih višjih in visokih šolah, čeprav se je pripravljajni odbor potrudil in povabil vse s pismenimi vabili. Na sestanku je bil sprejet tudi sklep, s katerim vabi članstvo in vse študente z območja občine Cerknica k sodelovanju, ki imajo voljo do skupnega dela.

J. L.

Z brucovanja notranjskih študentov v Starem trgu

Posvetovanje o odkupu lesa

Pred nedavnim je Občinska skupščina Cerknica sklicala posvetovanje o problematiki lesa, ki leži v gozdovih še od lanskega neurja. Posvetovanja so se poleg gozdarjev, ki so bili pobudniki za posvet, udeležili še predstavniki lesne industrije, ki dobiva les iz našega območja, javni tožilec, predsednik sodišča ter predstavniki občinske skupščine Cerknica in Postojna.

Predsednik občinske skupščine tov. Franc Kavčič, ki je posvet tudi vodil, je uvodoma naglasil, da je neurje 4. 7. 1965, podrla v občini Cerknica preko 200.000 m³ lesne gmote. Pretežni del tega lesa je že spravljen na žagarske obrate. Še vedno pa je v zasebnih gozdovih preko 20.000 m³ lesa iglavcev, ki čaka na spravilo. Ta les hitro propada. Namen posvetovanja je najti način, kako ta les spraviti čim hitreje na žagarske obrate ali skladišča, da tako znižamo že itak ogromno škodo.

Živahna diskusija je natančno ugotovila dejansko stanje. Bukovina iz podrtije je popolnoma neuporabna za predelavo na območjih žagarskih obratov. Gozdno gospodarstvo je dobilo izvozno dovoljenje in našlo kupca tudi za to bukovo. Kljub razmeroma ugodni ceni pa jo kmetje do sedaj skoraj niso pripravili. Izvozno dovoljenje velja do konca leta. Po preteku tega roka te bukovine ne bo več mogoče prodati nikomur.

Tudi pri jelovini ni stanje mnogo boljše. So razlike v kvaliteti tako, da so posamezni hlodi bolj načeti od drugih, vendar se na vseh pozna posledica dolgega ležanja v gozdu. Iz teh hlodov zrezane deske so slabše kakovosti in desk I. vrste sploh ne dobijo. Večina hlodov je že trhlji po več centimetrov globoko. Zaradi vlažnega in toplega vremena, ki je bilo vse do sedaj, trohnoba hitro napreduje.

Predstavniki lesne industrije so povedali, da v naprej ne bodo mogli več odkupovati hlode po kvalitetah kot so bile označene na njih pri prevzemu v gozdu, ker to račun ne prenese. Hlodi so danes slabši, manj vredni in jih je kot take treba prevzemati.

Iz celuloznih tovarn, ki odkupujejo celulozni les prihajajo reklamacije na kakovost lesa. To sili gozdarje, da oddajajo ta les po dejanskih kvalitetah in ga morajo tako tudi odkupovati od zasebnih lastnikov. Zaradi trohnobe gre že precej lesa v slabo kvaliteto.

V POČASTITEV DNEVA REPUBLIKE

V počastitev Dneva republike »29. novembra« so imeli v podjetju »Kovinoplastika« Lož interno slovesnost. Predsednik občinske skupščine tovariš Franc Kavčič je izročil odlikovanja petim članom kolektiva, ki jih je odlikoval predsednik republike Tito. Odlikovani so bili: Perušek Franc, Martinčič Vinčo, Intihar Franc, Jozelj Anton in Plos Miro, za dolgotrajne zasluge pri razvoju podjetja. Istočasno pa je 36 članov kolektiva prejelo enomesečni osebni dohodek kot nagrado za neprekinjeno desetletno delo v podjetju. S. B.

Zanimivo je bilo slišati izjavo direktorja KLI Logatec, ko je povedal, da je njihovo podjetje nabavilo 1.500 m³ lesa iglavcev iz uvoza in da se jim to splača, čeprav ležijo njihovi obrati praktično v gozdu, kjer trohniijo zelo velike količine lesa.

Žilce — 37 turističnih postelj

Privlačna hribovska vasica Žilce ima že 37 tujskih postelj. Posredujemo povzetek iz reklamnega letaka, ki so ga turistični delavci naše Zveze in Turističnega društva iz Žilce naredili za agencijo: Žilce (prej Sv. Vid) 846 m nadmorske višine. Prijetna notranjska vasica Žilce na Vidovski planoti nudi svojim gostom slikovite poglede na notranjske hribe, gozdove ter soseske Zale in Iške.

Postelje, ki jih je nabavilo TGP ŠKOCJAN Rakek za Žilce

Ima novo urejenih 37 turističnih postelj: v gostišču Bavdek 10 in v stavbi KZ Cerknica 27 postelj.

Cene:
— penzion v zimski sezoni 23.00 N din
— penzion v poletni sezoni 22.00 N din

Pohvala gre Trgovsko-gostinskemu podjetju ŠKOCJAN Rakek,

Soglasna je bila ugotovitev, da bo les, ki bo ostal preko zime v gozdu, popolnoma propadel.

Vsi prisotni so se na koncu dogovorili, da bodo les odkupovali dokler bo uporaben, toda po enotnih kriterijih — po dejanski kakovosti lesa. Edvard Rebula

Priprave za Dedka mraza

Društvo prijateljev mladine Loška dolina je že pričelo s pripravami za praznovanje Dedka mraza. Letos nameravajo organizirati proslave na osemletki Stari trg in šoli Iga vas, ter otroškem vrtcu Stari trg. Predšolske otroke bodo obdarili s slaščicami, medtem ko nameravajo posameznim šolam podariti kolektivna darila. Ker društvo prijateljev mladine nima na razpolago dovolj finančnih sredstev, so zaprosili za finančno pomoč vse gospodarske organizacije na področju Loške doline. S. B.

POPRAVEK

V zadnji številki vas je naš dopisnik pomotoma obvestil med drobnimi novicami, da je peš-pot od središča Cerknice do Osemletke financirala Krajevna skupnost Cerknica. Dejansko nosi vse stroške pri izgradnji te poti Občinska skupščina Cerknica.

Drobne zanimivosti iz Loške doline

ALBERT JAKOPIČ-KAJTIMIR V KOVINOPLASTIKI

Pred nedavnim je obiskal podjetje »Kovinoplastika« Lož predsednik predsedstva CK ZKS Albert Jakopič-Kajtimir. V spremstvu predstavnikov podjetja si je ogledal vse proizvodne obrate in tehnične službe. Tovariš Jakopič se je predvsem zanimal za poredne ukrepe in za perspektivni načrt podjetja. Popoldan pa je imel tovariš Jakopič širši razgovor s predstavniki podjetij in družbeno političnih organizacij s področja Loške doline, kjer je govoril predvsem o situaciji po brionskem plenumu in zadnjih plenutih CK ZKS.

NOV BIFE V BABNEM POLJU

Do nedavnega je v Babnem polju in sicer v Zadrudnem domu obstojala gostilna, ki je spadala pod Gostinsko podjetje Cerknica. Ker pa je podjetje »Kovinoplastika« Lož prevzelo v upravljanje Zadrudni dom in v njem uredilo delovne prostore, je bil go-

stinski obrat ukinjen. Na predlog zbora volivcev pa je pred kratkim Trg. podjetje NANOS iz Postojne preuredilo bivšo Žagarjevo hišo in v njej uredilo bife. Tako vaščani zopet lahko dobijo v bifeju razna mrzla jedila, pijače in druge potrebščine. Poleg bifeja pa je trg. podj. NANOS uredilo in opremilo tudi manjšo sobo, kjer je prostora za 20 ljudi.

REDNA VADBA

Telesno vzgojno društvo PARTIZAN Loška dolina je spet pričelo z redno vadbo vseh oddelkov. Doslej smo opazili največjo udeležbo pri pionirskih oddelkih; saj obiskuje telovadbo nad 60 pionirjev in pionirk. Poleg tega obstoja v društvu tudi panoga odbojke, košarke in namiznega tenisa, veliko zanimanje pa je tudi za judo šport. Da bi člani vadičeljskega zbora imeli kar največ volje do dela z mladino v telovadnici, je društvo organiziralo za vodnike ogled festivala evropske košarke v Ljubljani.

UREJENA ŠOLSKA DELAVNICA

Podjetje »Kovinoplastika« Lož je skupno z osemletko Stari trg dokončno uredilo šolsko delavnico. Bivše prostore mehanične delavnice so prepletkali, namestili okna, vrata, pod ter na novo uredili električno napeljavo. Nabavili so drobni inventar, delovne mize, kakor tudi električni vrtni in brusilni stroj. Za začetek podjetje nudi tudi inštruktorsko pomoč pri tehničnem pouku. V šolski delavnici je prostora za 25 delovnih mest.

Šolsko delavnico vodi poseben odbor sestavljen iz predstavnikov šole in gospodarskih organizacij. Namen ustanovitve šolske delav-

Vsakdanji prizor iz tovarne pohištva BREST. Žal pa se nam simpatična delavka ni predstavila in smo šele kasneje izvedeli, da ji je ime Ida

nice je bil ta, da bi dijaki že v delavnici pokazali zanimanje za bodoči poklic.

Poleg podjetja »Kovinoplastika« Lož so nudili pomoč pri ustanovitvi šolske delavnice tudi LK BREST Cerknica, obrat Marof Stari trg in podjetje GABER Stari trg.

USTANOVILI SO ODDELEK VAJENCEV

Podjetje »Kovinoplastika« Lož bo tudi letos vložilo precejšnja sredstva za strokovno izpopolnjevanje članov kolektiva. Tako so letos ustanovili oddelke vajencev, katerega obiskuje 11 vajencev, dopisno Tehnično srednjo šolo — strojne stroke I, II, in III, letnik obiskuje 21 članov kolektiva, dopisno Ekonomsko srednjo šolo pa obiskuje 8 članov. Vsem dopisnikom nudi podjetje redne seminarje dvakrat tedensko. Podjetje ima trenutno 32 štipendistov na raznih srednjih, višjih in visokih šolah. Na izrednem študiju pa je trenutno 5 članov kolektiva in sicer 4 na Višji šoli za organizacijo dela in 1 na Višji ekonomsko komercialni šoli. Skupno se torej šola 79 članov kolektiva.

Poleg tega namerava podjetje organizirati v zimskih mesecih seminar za člane organov upravljanja v sklopu Delavske univerze Boris Kidrič iz Ljubljane in ciklus 6 predavanj za mlade delavce. Celotni stroški šolanja bodo podjetje stali v letu 1966/67 nad 16 milijonov S din.

PRVI STANOVALCI

Vse kaže, da se bo bodočim stanovalcem v novem stanovanjskem bloku v Starem trgu le nasmejnili sreča. Novi stanovanjski blok je že dalj časa zgrajen, vendar dela pri gradnji vodovoda še

vedno trajajo. Te dni pa so vodovodna in električna dela v zaključni fazi, zato je pričakovati, da se bodo prvi stanovalci vselili te dni.

SLABA ELEKTRIČNA NAPETOST

Vaščani vasi Markovec, Vrhnice in Knežje njive so že na večkratnih zborih volivcev izrazili željo po boljši ureditvi električnega omrežja. Napetost električnega omrežja v teh krajih je tako slaba, zlasti pa ob večerih, da ne zadostuje za razsvetljavo, da ne omenjamo, da bi vaščani poslušali radio ali pa da bi priključili na omrežje razne gospodinjske aparate ali pa gospodarske stroje. Zato je krajevna skupnost Loška dolina pred kratkim sklicala zbor volivcev za vse tri vasi skupaj, kjer so se pogovorili kako izboljšati električno omrežje in napeljati še tretjo fazo. Rešitev bi bila le na ta način, da bi se iz Starega trga do Markovca postavil daljnovod, v Markovcu napravil transformator ter napeljal proti Knežji njivi tretjo fazo. To ureditev pa ima podjetje Elektro-Ljubljana okolica v načrtu šele leta 1970. Celotna investicija bi veljala precej denarja. Del sredstev je pripravljena prispevati »Kovinoplastika« Lož, krajevna skupnost, Elektro Ljubljana-okolica, zainteresirani pa bi bilo potrebno tudi Kmetijsko zadružno Cerknica, katera ima v tem kraju svoj obrat. Sami vaščani bi morali prispevati tri in pol milijona starih dinarjev, kot samoprisevek. Zato so vaščani sklenili, da bodo lastniki gozdov prispevali 2 m³ lesa, ostala gospodinjstva pa po 25.000 S din v ta namen. Zaradi tega je pričakovati, da bo elektrifikacija v teh krajih urejena že prihodnje eto. S. B.

Posnetek za spomin med odmorom v cerkniški tovarni pohištva kombinata Brest

Tako mimogrede v gostilni »Pri Lovcu« na Rakeku

0 vinu, lovskem krstu in še o čem...

Sedimo ob topli peči v gostilni »Pri Lovcu« na Rakeku. Kolega Danilo in Milan razmišljata, kaj bomo še pisali v tej številki našega lista.

Medtem prisede šef gostilne Jože Bombač.

Seveda je pogovor koj stekel z njim.

»Koliko naredite dnevnega prometa,« smo ga skoraj enoglasno povprašali.

»Kakor se vzame. Včasih iztržimo tudi do 150 000 starih dinarjev dnevno. Ja pa je to še vse premalo...«

Jože Bombač

»Česa največ prodate?« povpraša kolega Milan.

»Vina gre največ v promet... istrske malvazije prodamo veliko pa tudi po istrskem črnem je precej potrebe...«

»Ga čez ulico tudi prodajate?«

»V naši gostilni ne, pač pa imamo na Rakeku še eno gostilno pri Faturju, kjer lahko dobite dobro vino tudi 'čez ulico'.«

»Vidim, da imate zelo lepo urejeno kuhinjo. Ali je tudi hrana tako dobra. In seveda nas zanima, kakšen je odstotek dohodka od hrane?«

»Odlično hrano imamo. Kar vprašajte delavce, ki se hranijo pri nas. Zlasti je enolončnica dobra. Tudi do 100 jih prodamo na dan. Pa tudi cena je sprejemljiva, saj enolončnica velja le 230 starih dinarjev. S hrano naredimo 40 % dohodka...«

Jožeta Bombača so medtem poklicali. Moral je v klet po vino. Mimogrede povedano, opravlja tudi posle kletarja in sploh skrbi, da je vse v najlepšem redu. Ta čas, ko mi trije kramljamo in se »posvetujemo«, kaj bi ga še povprašali, se naš sobesednik že vrne. Spet prisede. Danilo pa ga povpraša, če se v tej gostilni dobi »za pod zob« tudi kaj divjačine.

»Ne, divjačine se pa ne dobi. Čudno se sliši kajne, ko pa je tod naokoli vse polno lovišč. Veste, vso divjačino damo v ljubljansko lovsko zadrugo ali ptujski 'Perutnini', ta pa jo potem izvozi. No ja, včasih že spečemo kakega mladega srnjaka, in to tedaj, ko imamo pri nas lovski krst...«

»Kaj pa je to lovski krst?« mu sežem v besedo.

»To je naš star lovski običaj, ki ga redno priredimo v naši gostilni tedaj, ko kak mlad lovec (pa ne zmeraj mlad samo po letih) ustrelimo parkljusto divjad...«

»Kaj pa, če ustrelimo le zajca ali lisico in nikoli kaj parkljastega?«

»Ha, potem pa ni krščen. Ustreliti moraš najmanj jelena, ali pa srnjaka, skratka takšno žival, ki ima parklje, pa čeprav morda šele

na koncu svoje lovske kariere.«

»Ste vi letos kaj 'pametnega' ustrelili,« ga povpraša kolega Danilo.

»Ustrelil sem lisico in srnjaka. Pa še tole zapišite, da na lovski krst zmeraj povabimo tudi svoje spoštovane soproje. Pa veste zakaj?... zavoljo tega, da jih vsa, malo pomirimo, ko zmeraj jadicujejo, ker so ob nedeljah same, ker smo lovci 'na jagi'.«

Pa pustimo za hip lovski krst. Kolega Milan se je pravkar vrnil iz gostilniškega stranišča. In to zagrenjen.

»Kaj ne bo ogorčen, ko pa imamo takšno nemogoče stranišče.« Morda bolj v opravičilo, je Jože Bombač nadaljeval: »Veste, kolikokrat sem že posredoval na upravi, da bi stranišče uredili. Toda kaj nam pomaga, če stranišče uredimo, ko pa moramo nositi vodo za stranišče v vedru. Veste, s to našo vodo, pravzaprav z vodom, je res križ. Imamo najbolj čisto kuhinjo v občini in seveda hkrati tudi najbolj umazano stranišče.«

»Kdo pa se najraje shaja v vaši gostilni?«

»Lovci in pevci, saj drugega družabnega prostora na Rakeku res nimamo.«

»Že prej ste omenili, da vam veliko prometa naredijo pogrebščine. Kako pa je s tem?«

»Res je. Toda zamisliti se moramo nad nečim drugim. Nad tem, da je umrljivost na Rakeku izredno porasla. V zadnjih dveh mesecih je na Rakeku umrlo kar dvajset naših rojakov, predvsem starejših ljudi...«

No nič kaj prijetna tema za razgovor pa vendar...

Prijetneje se je pogovarjati o vinu in lovskem krstu.

Milan Živkovič

Smo res storili vse za rekreacijo in oddih?

Po sprostitvi sredstev, namenjenih za plačevanje olajšav v potniškem prometu in večjem deležu

sredstev gospodarskih organizacij za rekreacijo in oddih, so se v letošnjem letu intenzivneje in ponekod tudi bolj organizirano lotili reševanja najbolj odgovorne naloge, kje, kako in koliko časa nuditi delovnemu človeku primerno sprostitev na letnem oddihu in ne navsezadnje, kako ta sredstva realno razdeliti.

O tem, kako so se teh problemov lotevali drugod po Sloveniji, je bilo mnogo napisanega. Vendar pa bi hotel poudariti, da teh problemov v naši občini nismo dovolj humano in enotno reševali. Ravno tu bi opozoril na pospešeno dejavnost občinskega sindikalnega sveta, ki je razvidna iz izjave predsednika v 8. številki Glasa Notranjske, ki pa na žalost posreduje samo del gole statistike in že obrabljene fraze. Ni pa nikjer zapadeno vsaj hotenje tega našega najvišjega sindikalnega foruma po nekem koordiniranem delu na področju organizirane rekreacije in oddihov. Ne bom našteval podatkov republiškega sveta sindikata ravno o vprašanju smotno organizirane rekreacije, ki je osnovni pogoj pospeševanja storilnosti. Pač pa bi predlagal, da se v občinskem merilu napravi analiza, koliko sredstev so posamezne delovne organizacije in ustanove namenile za..., da, ravno tu se postavlja vprašanje, za kaj? Za letni oddih in rekreacijo? Morda so ta sredstva izplačala samo zaradi sredstev? To je material za obdelavo. Zakaj je prišlo do takšnih anomalij. Dobro, morda bo kdo omenil gospodarsko računico, kdor je imel več sredstev, ta jih je več razdelil. Ali je morda tako tudi bilo?

Zakaj ni bilo od nikoder nobene pobude, da se pravočasno regulirajo odnosi in sprejmejo pravilniki o regresiranju oziroma, da se v naši občini prične s tem delom sploh. Ne mislim tu tista splošna merila, po katerih je »Janez« za tričlansko družino dobil 600,— N din zato, da bo šel na od-

Ko smo to sliko pokazali nekaterim našim prebivalcem, so zatrjevali, da prvič slišijo o lovu ščuk na zanko. Tehnika tega lova je dokaj preprosta, kar se po sliki da ugotoviti. V zaupanju: tak ribolov ni športni in ni dovoljen. — Sliko smo dobili iz knjige STEINBERG: Cerknjsko jezero iz leta 1758 in predstavlja lov na ščuke z zanko v Dolenji vasi

Velika aktivnost jamarskega kluba Rakek

Že nekaj let doživlja razvoj turizma v Cerknjski občini viden preobrat. Z ustanovitvijo Jamarskega kluba Rakek je dobila Notranjska s svojimi naravnimi lepotami, ki niso še povsem raziskane, neposrednega propagatorja in raziskovalca. To je za razvoj turizma na občini velikega pomena, saj so naši mladi jamarji s svojim delom že precej pripomogli k temu. To delo se izraža v vodstvu v Rakovem Škocjanu in Križni jami, ter raziskavo Zelških jam. Tu so dosegli največ uspeha, saj predstavljajo Zelške jame v bodoče najzanimivejši tu-

ristični objekt v občini, ki bo privabil veliko večje število turistov. To se bo seveda občutno poznalo pri obisku v hotelu v Rakovem Škocjanu. O Zelških jamah in njihovi ureditvi bomo spregovorili več v prihodnji številki našega lista.

Zanimanje za podzemski svet narašča z dneva v dan. Največ zanimanja je med mladimi. To ne preseneča, kajti katera sila je večja od te, ki žene mladega človeka, da bi se uvrstil me odkritelje zadnjih neznanih koščkov Zemlje? Dokaz za to je naglo naraščanje članstva, ki šteje preko 40 članov, kar je za kraj, kakršen je Rakek, precej. Večina članov je zelo aktivna. Ta izvira iz veselja jamarjev do jam. Aktivnost in veselje sta torej tesno neposredno povezana med seboj.

Najvažnejše delo v letošnjem letu je bilo v avgustu, ko je bil v Rakovem Škocjanu mednarodni speleološki tabor. To delo ni bilo lahko, kajti tu ne gre samo za kako korist v smeri turizma, temveč gre tudi za naš ugled. Naši jamarji so se zelo potrudili in so opravili svojo nalogo zelo dobro. Upamo, da so tuji odnesli o Sloveniji dober vtis.

Druga večja akcija je bila obisk naših jamarjev na Poljskem. Tega desetdnevnega obiska se je udeležilo šest jamarjev. Poljski jamarji so se ob tej priložnosti dobro izkazali.

Vredno bi bilo omeniti tudi udeležbo delovne medklubske raziskovalne akcije v Novem mestu, ki je trajala tri dni. Rakovčani so se izkazali kot dobri jamarji-amaterji. Za take sposobnosti in delovanje jih je treba samo pohvaliti.

Se mnogo bi lahko pisali o raznih akcijah, vendar nam prostor tega ne dopušča. Upamo trditi, da je jamarski klub trenutno najbolj aktivna organizacija na Rakeku. Največ zaslug za tako aktivnost ima seveda predsednik kluba prof. Vojo Rajčević.

Pred kratkim je imel jamarski klub sestanek. Obravnavali so dosedanje delo, pomanjkljivosti, napravili pa so tudi plan nadaljnjega dela. K temu bi bilo vredno omeniti pomoč pri ureditvi Zelških jam in organiziranje jamarskega krožka na osemletki na Rakeku. Notranji vodja tega krožka bo Davorin Kogej, iz strokovne plati pa bo na pomoč priskočil jamarski klub.

Organizacija krožka na osemletki ni samo priporočljiva, temveč tudi nujna, kajti mlada veda jamoslovja ali speleologija si je pridobila v kulturnem svetu že toliko veljave, da mora poznati njene osnove vsak izobražen človek, posebno pa tisti, ki želi kras spoznavati ali na njem graditi.

FRANC STERŽAJ

K. Š.

Dopisujte v
»Glas Notranjske«

Cena za divjad

Mnenja smo, da je prav, če je sleherni občan dobro informiran o naših turističnih lepotah, ter da lahko turistom nudi vsaj najosnovnejše informacije. Upamo, da vsi poznamo Rakov Škocjan, Slivnico, Loško dolino, Bloke in druge kraje.

Tokrat pa vam posredujemo cene za odstrel divjadi:

Zajec
2 dolarja — taksa za vstop v lovišče 5 dolarjev na dan;

Raca
1 dolar — taksa za vstop v lovišče 5 dolarjev na dan;

Gos
1 dolar — taksa za vstop v lovišče 5 dolarjev na dan;
Prepelica, grlica, kozica

1/2 dolarja — taksa za vstop v lovišče 5 dolarjev na dan.

Če tujec želi odstreljeno divjad odnesti s seboj plača še 50 % od cene odstrelka.

Cene za visoko divjad:

Jelen — odvisno od trofeje — od 250 do 1.000 dolarjev. Lovna taksa znaša dnevno 15 dolarjev; Srnjak — odvisno od trofeje — do 80 dolarjev. Lovna taksa za vstop v lovišče znaša 5 dolarjev na dan.

Za zgrešen strel na jelena se plača še 20 dolarjev.

Meso tuji lovci dobijo po dnevnici cen.

Cena za odstrel medveda je zelo visoka — znaša celo do 5.000 dolarjev.

300 kg težki kosmatinec je stal lastnika trofeje kar 5000 \$! Dosti, mar ne? No, tudi trofeja je nekaj posebnega, kar zgovorno pove primerjava okončin na tej sliki

In memoriam

V četrtek, 20. oktobra, smo spremili na zadnji poti obrtnika, krojaškega mojstra Jan-ka Vivoda iz Rakeka, ki je bil znan po vsej Notranjski. Kako je bil pokojnik priljubljen in spoštovan, je pokazala velika udeležba pri pogrebu.

Rodil se je leta 1894 v Cerknici, v takratnih skromnih razmerah. Bil je še otrok, ko mu je umrla mati, oče pa je bil zaposlen pri pošti kot kočijaž za prevoz pošte na relaciji Rakek—Lož.

Že mlad je okusil vso togobo takratnega življenja. Po končani osnovni šoli se je izučil krojaštva pri takratnem mojstru Škrbcu v Ložu. Kot pomočnik se je izpopolnjeval pri raznih mojstrih, dokler ga ni zajela prva svetovna vojna. Med vojno se je boril na raznih bojiščih, dokler ni padel v italijansko ujetništvo.

Pred vojno in po vojni je mnogo delal v raznih društvi in organizacijah; bil je več let poveljnik gasilske čete na Rakeku. Njegova zasluga je, da danes stoji na Rakeku gasilni dom.

Bil je dolga leta predsednik obrtnih združenj ter nazadnje predsednik pododbora obrtnikov občine Cerknica. Predsedoval je mnogim izpitnim komisijam mojstrov in vajencev. Veliko je delal za uspeh in razvoj obrtništva. Iz njegove delavnice je prišlo precej izučene kadra. Delal je neumorno do upokojitve, čeravno ga je napadala bolezen.

Čeprav je bil po naravi trden in krepak, se na zadnje ni mogel več upirati smrti. Zapustiti je moral svoje najdražje, velik krog sorodnikov in prijateljev.

Z njim smo izgubili dobrega stanovskega tovariša in nam bo kot tak ostal v dobrem spominu.

Jože Sežon

Ali vzgoja in varstvo v občini stagnirata?

Kakor najdemo za nepoučenost, nerazvitost, nerentabilnost, probleme šolstva in še ne vem za kaj vedno objektivne razloge ali začasne rešitve v tej ali oni obliki, tako sem sodeč po mnenju občanov predvideval tudi za dejavnost vzgojnega varstva v Cerknici »objektivne težave«.

Napotil sem se v vzgojno-varstveno ustanovo. Kakšno doživeti? Zamišljajte si, da za hip zapustite zatohlo pisarno, hrup strojev ali z dolgočasno posedenje na raznoraznih sestankih, ter se preselite v svet pravljicnosti, mladostne razigranosti in veselja vaših, da, vaših malčkov, ki si ob vaši prezaposlenosti utirajo prve korake organiziranega življenja ravno v tej ustanovi, ki jo imajo nekateri za nepotrebno breme občinskega proračuna oz. družbe.

Pogovoril sem se z upravnico tov. Marinko Kralj, ki mi je kljub živžavu v igralnici dala bežno sliko o delu ustanove. Zapisal sem najin pogovor.

Kapaciteta vaše ustanove?

60 varovancev pri polni zasedbi 6 vzgojnih moči, kajti ustanova posluje dnevno od 5.30. ure do 19. ure. Trenutna zasedba je 14 dojenčkov, 24 predšolskih otrok in 9 šolarjev z dvema vzgojiteljicama (tu sem všteta tudi jaz) in eno otroško negovalko.

Kako si ustvarjate sredstva za vašo dejavnost, kolik je samoprispevek staršev in vaša ekonomska računica?

Glede na kapaciteto oziroma trenutno zasedbo nam je iz sklada za šolstvo namenjeno za osnovno dejavnost ustanove 40 000 N din. Predvidevamo, da bodo starši do konca koledarskega leta prispevali 16 000 N din (za otroke do treh let 82,— N din, za ostale 62,— N dni). Ekonomska cena na zavarovanca znaša za obdobje januar—september 1966 166,— N din mesečno, iz navedenega pa je razvidno, da starši prispevajo samo 42 %, razliko pa krijemo s sredstvi mednarodne CARE pomoči ter nižjimi osebnimi dohodki, saj znaša mesečno povprečje na zaposlenega 550,— N din, s pripombo, da je razmerje oziroma razpon med najnižjimi in najvišjimi osebnimi dohodki 1 : 1,82.

Struktura zaposlenih staršev, ki imajo otroke v naši ustanovi, in njihova trenutna zmožnost plačevanja hranarine?

Iz strukture zaposlenih staršev, (ker namreč samo zaposleni iščejo naše usluge), je razvidno, da je 70 % uslužbencev in le 30 % delavcev ali drugače povedano, zaposlenih z nižjimi osebnimi dohodki. Glede trenutne zmožnosti plačevanja hranarine lahko omenim samo to, da še doslej nismo imeli primera socialno ogroženih, sicer pa te zadeve rešuje Svet za socialno varstvo in varstvo družine pri Občinski skupščini.

Kaj menite o razširitvi vaše dejavnosti?

Trenutno nudimo varstvo dojenčkom ter vzgojno varstvo predšolskim otrokom. Delna razširitev naše dejavnosti se zrcali, v tem, da sistematično nudimo strokovno pomoč šolarjem, predvsem tistim, ki težje zapopadejo učno snov, se pravi neke vrste koooperacija s šolo. V bodoče bomo, če bo interes in denar vpeljali občasno vzgojno delo z razširjenimi skupinami šolarjev in občasno varstvo predšolskih otrok, ki ga pa delno že sedaj izvajamo.

Kaj pa sodelovanje z družbenopolitičnimi organizacijami?

O tem raje ne bi govorila. Omenim naj samo to, da nas po preteku treh let in pol še vedno niso vključili v sindikalno organizacijo Cerkniške osemletke, kamor po stroki tudi spadamo. Sicer pa ima občinski sindikalni svet o tem svoje mnenje.

Vaši načrti — želje?

Glede na poklicno dolžnost sem zelo zainteresirana za množičnost predšolske vzgoje, predvsem v Cerknici, kjer je na žalost precej otrok vzgojno zanemarjenih in prepuščenih tavanju po cestah. Poudariti moram, da mislim s tem predvsem vzgojo, ne samo varstvo, kakor si ga večina razlaga, ne glede na to, ali so starši zaposleni ali ne. Ne navsezadnje pa bi želela več razumevanja s strani staršev, da bi predšolsko vzgojo pojmovali kot delež družbe pri oblikovanju osebnosti najmlajšega občana, ki bo s prilagajanjem družbi, redu in disciplini s tem pridobil moralno kvalifikacijo enakopravnega člana naše družbene skupnosti.

K. Š.

Učenci osmega razreda cerkniške šole odgovarjajo na vprašanje

Kam po šoli?

Morda je še prezgodaj za odgovor na vprašanje, kam se bodo napotili učenci zadnjega razreda osemletke po končanem šolanju. Vendar tako mislijo samo tisti, ki bi prav vse radi odlašali do zadnjega trenutka, kajti učenci cerkniške osnovne šole — zlasti pa še tisti iz zadnjega razreda — so že zdaj v skrbeh, kaj bo z njimi, ko se bodo zaprla šolska vrata in ko bodo zaključili obvezno osemletno šolanje.

Obiskali smo 8. razred te šole in pouk zgodovine pri profesorici Veri Kravanja zmotili za nekaj trenutkov, da bi se pogovorili z nekaterimi učenci. Vsi so odgovarjali na vprašanje, kaj nameravajo storiti po končanem šolanju, povedali pa so nam tole:

Sabina Kovšca: »Rada bi šla naprej v gimnazijo in potem, če se mi bo posrečilo, bi rada študirala naprej. Kaj — tega ne bi vedela povedati. Doslej sem bila vedno odlična ali vsaj prav dobra (razen enkrat, ko sem bila pol leta bolna in je bil učni uspeh samo dober), torej upam, da bo le šlo. Nekam pod streho se pa bom v Ljubljani menda že spravila, če pri sorodnikih ne, pa morda kje v internatu.«

Zinka Lukovič: »Veseli me poklic zobne asistentke in rada bi videla, če je res nujno, da ljudje pri zobozdravniku včasih tako trpijo. Pod streho me bo vzela sestra v Ljubljani, da se mi ne bo treba vsak dan voziti v šolo kakor se zdaj iz Selščka pri Begunjah do Cerknice in spet nazaj.«

Janez Štrukelj: »Za radiomehanika bi se šel učiti! To me veseli in upam, da zavoljo tega ne bo treba iti predaleč zdoma. Tudi jaz se zdaj vozim v šolo in nazaj in sem voženj naveličan. Preveč časa vzame pot iz Štrukljeve vasi pri Cajnarjih do šole in spet nazaj.«

Saša Kovšca: »Po šoli, če jo uspešno končam, bi poskusila na srednji medicinski šoli v Ljubljani. Kje in kako bom tamkaj živelja je pa že sestra povedala.«

Prvo zimsko veselje v vzgojno-varstveni ustanovi

Šest učencev osmega razreda cerkniške osnovne šole, ki so odgovarjali na naša vprašanja (na sliki od leve proti desni): Savina in Saša Kovšca, Zinka Lukovič, Djordja Vukičević, Janez Štrukelj in Slavko Rudolf

Slavko Rudolf: »Oče doma mizarji za hišne potrebe in že od najbolj zgodnjih otroških let, kar se jih spominjam, bi rad postal mizar. Tudi zdaj to želim. Upam, da se bom lahko učil v Brestu, sicer pa pri enem od privatnih mizarjev.«

Djordja Vukičević: »Zanima me poklic medicinske sestre, rada pa sem tudi pri otrocih. Torej imam na voljo ali srednjo medicinsko šolo ali pa srednjo vzgojiteljsko šolo. Stanovanje v Ljubljani bom najbrž že kje dobila, starši pa bodo, upam, tudi zmogli stroške mojega šolanja.«

Vseh šest učencev je poudarilo, da jih močno skrbi, ali sploh bodo in kako bodo izdelali osmi razred. Zdi se jim namreč, da je letošnje gradivo neobičajno težko in da so njihovi učitelji postali dosti bolj zahtevni, kot pa so na primer bili lani. Razumemo, da v šolo hodijo zaradi tega, da bi pridobili čimveč znanja za življenje, vendar pa se jim zdi prehod na ostrejšo kriterije in zahteve prehitro in zato tudi težak. Na svoj način imajo gotovo prav.

POSETNIČE

Mr. JAKA NIT

Kako se imenuje rojstna vas ameriškega izseljenca?

KRISTA, CENE BRC

Kje sta se zaposlila zakonca Brc?

MARIJA ŽNAK

Kateri turistični kraj ji je ostal najbolj v spominu?

Lado Milavec

OBVESTILO

Spored kinematografov (Cerknica, Stari trg pri Ložu, Rakek in Dom JLA Velike Bloke) za mesec december nismo prejeli.

glas
NOTRANJSKE

GLASILO SZDL OBČINE CERKNICA

Izhaja mesečno — Izdaja Občinski odbor SZDL Cerknica — Urejuju uredniški odbor: Slavko Berglez, Danilo Mlinar, Janez Logar, Mihael Mišič, Srečo Lončar, Janez Obreza, Milan Strle, Peter Kovšca, Slavko Tornič, Štefan Bogovčič, ing. Božidar Rajčević, Slave Kočev, Stanko Janež, Srečo Krašovec, Milan Govekar in Milan Živkovič — Glavni in odgovorni urednik: Danimir Mazi — Tehnični urednik: Danilo Domajnko (Delavska enotnost) — Naslov uredništva in uprave: »Glas Notranjske«, Obč. odbor SZDL Cerknica — Žiro račun: NB Rakek, 5051-678-108 — Letna naročnina je 6 N. Din (600 starih dinarjev), posamezni izvod 50 par (50 S. din) — Za tujino 1 USA \$ — Tiska tiskarna Učnih delavnic Zavoda za služno in govorno prizadete v Ljubljani

V Cerknici imajo lepo in sodobno osnovno šolo, toda za zdaj še brez telovadnice. Zato za pouk telesne vzgoje ob slabem vremenu preostaja le prostorna avla v pritličju šole. Cerkniškim šolarjem, namesto čestitke za Dan republike, želimo da bi vsaj ob letu že lahko pohiteli v pravo telovadnico. Na sliki: predmetni učitelj Franci Strle nadzoruje vaje za oblikovanje telesa